بسم الله الرحمن الرحيم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډو کیسو ټولګه

ګرمه ګلۍ

لیک
زړګی علیخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

◈ کتاب	::	ګرمه ګلۍ
◈ لیک	::	زړګی علیخېل
◈ کمپوز	::	زړګی علیخېل
◈ اي مېل	::	alikhailnajeeb@gmail.com
◈ موبائل نمبر	::	03023823974
◈ پوښتۍ	::	العکراش کمپیوټر ګرافکس
◈ تعداد	::	500
◈ له خوا	::	سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
◈ پبلشر	::	ګوارخ پبلي کېشن جناح روډ کوټه
◈ چاپ کال	::	2019ع
◈ بیه	::	150

د موندلو درک : السراج بک سینټر جناح سینټر جناح روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ریګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه

اباسین کتابونه پلورنځی، مین قصبه کالوني سټاپ اورنګي ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي

پښتو اکېډمی بک شاپ، پېښور یونیورسټۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرون

زما د ټولو خواخوږو

یارانو

په نوم چې زما د غم او ښادۍ ملګري دي

زړګی علیخیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د

سعادت حسن منټو

وسپېڅلي روح ته
چې قلم ئې رښتیا او بربنډ لیکل

زرګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړ

د زړګي عليخېل..... ماښام خټک 7
مينه او منـنـه 16
(1) کرمه کلی 19
(2) وړونـد 24
(3) دنـده 28
(4) خط 38
(5) چـمچه 49
(6) کمان 54
(7) لاحـاصل بشر 56
(8) لوبـته 62
(9) نخښه 72
(10) ويلن 75

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي علیخېل د افسانو جنسي حسيات

جنس پخپله يوه لويه موضوع ده او بيا که په نړيواله کچه په عمومي توګه او په ادب کي په خصوصي توګه او بيا په ادب کي هم په افسانه کي خاص الخاص توګه يوه لويه موضوع په هر دور کي پاتي شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر انتهائي نازک تعلق دی، ولي چي د دې موضوع په اړوند مو ړ په يو خاص ټولنيز نظام کي د استوګني له سببه خپل اصل هم لا د رياقت کولای شو او دغه رنګه د دې په وسيله د خپل ټولنيز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم تر لاسه کېدی شي، خو د ټولو نه اول دا خبره ضروري ګڼم چي اول جنس باندي خبره او شي چي جنس دی څهٔ شی؟ جنس څهٔ ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څهٔ شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئې، جنسي انحرافات او د داسي افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره او شي چي په دې کتاب کي په افسانو کي موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسياتو د پوهي کومک نهٔ يوازي تر لاسه شي بلکې بر لاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کي جنس په ډېرو محدودو معنو کي راخستی شوی دی. لکه فرهنګ اصفيه کي د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنګ په فيروز اللغات کي ئې هم قريباً هم دغه معنې دي. ولي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزۍ په ډکشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسیع مفهوم اخستی شوی دی. په "Websters" ډکشنرۍ کې د (Sex) مراد داسې اخستی شوی دی.

ژباړه: یعني نر او ښځه یا نرینه او ښځینه کردارونو له کبله یا د دوی د کرداري صفاتو له سببه توپیر او هغه ټول څیزونه د کومو چې تعلق د جنسي اسودګۍ یا د زېږون سره دی. یا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چې دواړه د یوه بله تقاضا کوي. دغسې اکسفورډ ډکشنرۍ کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او ښځه کې توپیر یا تمیز دی. خو د جنس د جدید استعمال له رویه د تولید په اعضاؤ کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپیر یا تمیز په حواله په نر او ښځې کې فرق دی.

د علم سماجیات له رویه په حیاتیاتي بڼه د نر او ښځې توپیر یا تمیز له وجې جنسي رشته یوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضروریاتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني لیک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکیو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

یعني د جنس نه مراد د نر او ښځې د ملاپ د پاره د اعضاء تناسل د اشتعال او بیا د دغه اشتعال په نتیجه کې د پکاروني عمل ته جنس وائي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـرض مـذکر او مونـث یـا نرینـه او ښـځینه کردارونـو کـي د مشـترکه مخصـوص حیاتیـاتي تعلـق لـرو چـي دې تعلـق ته جبلي تعلق یا جبلت وایو.

ډاکټـر نعـیم احمـد د فرائیـډ پـه حـوالې د جبلـت داسـي تعریف کړی.

جـنس یـو پیدائشـي خلقـي رجحـان دی کـوم چـي د نفسـیاتي اعمـالو رهنمـائي کـوي. مـثلاً د حسـن جبلـت، ادراک، حافظـه، تفکـر او داسـي نـور. پـه رنـګ د نفسـي اعمـالو پـه هـدایت او رهنمـائي عضـویه یـو مخصـوص هـدف پـه لـور وړل، جبلت تـه د یـو داسي سیند یـا خـوړ سره تشـبیهه ورکړی کیږي یا شوې ده کوم چي تـل تـر تلـه پـه خپلو ټاکلو او معینه لارو بهیږي.

د هـر جبلـت څـه نـا څـه مقصـد ضـرور وي. مـثلاً د جنسـي جبلـت تعلـق پـه بنیـادي توګـه د نسـل د بقـا سره دی او پـه دې حوالـه پـه انسـانانو او ځنـاورو کـي فـرق دی. پـه انسـانانو کـي د جبلـت د کـارروائي تعلـق د نسـل د بقـا سره سره د سـماجي عمـل سره هـم وي. (اګرچـې د داسـي صـورت تعلـق د شـعور او ارادې سره دی). ولـي ځنـاورو کـي د څـه مقصـد د پـوره کولـو هـیڅ سـوچ نـهٔ وي بلکـې د ځنـاورو جبلـت، بـرائ جبلـت وي. ولـي چـي دوی کـي د جنسـي جبلـت د پکـاروني تعلـق د هـیڅ قسـمه سـماجي عمـل سره نـهٔ وي. د دې نـه مـوږ دا نتیجـه اخـذ کـولای شـو چـي پـه انسـانانو کـي جنسـي جبلـت د مخصوصـو رجحانـاتو تـابع وي او هـم د دې مخصوصـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنسي رجحاناتو له کبله په تمامو انسانانو کي جنسيت (Sexuality) د خپلو سماجي يا ټولنيزاړيکو او رشتو په حواله د مخصوصو رجحاناتو حامل وي. خو ياده دي وي چي د هيڅ قسمه رابطو يا اړيکو بغير هم يو نر يا ښځه د جنسي کشش له رويه دوی يو بل ته جنسيت ظاهرولی شي. خو جنس او جنسيت د سماجي رشتو په حواله قابو کولای يا منظم کولای شي. کومو ته چي موږ سکه او ناسکه، خپلي او پردي رشتې وئيلی شو.

په پښتو ادب کي د جنس په موضوع خوړوور کار شوی دی، دا موضوع په نظم کي هم څېړلې شوې ده او په نثر کي هم. په شاعرۍ کي په اولسي ادب کي خصوصاً په ټپه او غاړو کي دا موضوع ځای په ځای څېړلي شوي او چيړلي شوې ده. خوشحال خټک په خپله شاعرۍ کي جنسيات خپله موضوع ګرځولي. حميد بابا هم دا موضوع ځای په ځای په کارولي. غني خان هم د دې موضوع نه کار اخستی. اشرف مفتون هم جنسي موضوع د خپلي شاعرۍ محور ګرځولي او نن سبا ئې ځوان کهول هم پکاروي. چونکې دې وخت زموږ موضوع افسانه ده نو ځکه د جنسياتو د څېړني او د حسياتو د پاره تر افسانې ځان محدود ساتم.

په پښتو نثر کي په ناول او افسانه کي جنسي موضوع پکارولی، په ناول کي ماته خان د جنسي موضوع يو ښکاره نامه ده. په افسانو کي هم دا موضوع ځای په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای پکارولی شوی چې طاهر افریدی، زیتون بانو، پروین ملال، فاروق سرور، حسینه ګل او داسې نورئې ښکاره نومونه دي. خو زرګې علیخېل نجیب په اول ځل د افسانو ټولګه کې جنسي حسیات په ډېر جرات، بې باکۍ او د اصلاح په خوځښت کې را نغښتي ټولني ته وړاندي کړې.

د زرګې علیخېل نجیب په دې ټولګه کې ټول ټال لس افسانې شاملي دي چې په یو یا په بله حواله جنسي موضوع په کې زیر بحث ده. خو د زرګې علیخېل نجیب د دې افسانو شاته یو اصلاحي پیغام دی. هر لیکوال لکه چې څنګه نوري ستونزې په ټولنه کې ویني او د خپل لیک موضوع ئې ګرځوي هم دغه رنګ جنس هم د ټولني یوه ستونزه ده. خو د ټولني د فشار له وجهې پرې څوک قلم نهٔ پورته کوي او ځانونه پرې یا غلي کړي او یا پرې سمجهوته وکړي. خو زرګې علیخېل نجیب د دې ستونزو په موضوعاتو نهٔ ځان غلی کړی او نهٔ پرې سمجهوتې ته تیار دی او چې څه ئې په دې ټولنه کې لیدلي، کتلي، مشاهده کړي او دا هر څه ورته د یو ستونزي په شکل کې را وړاندي شوي نو دهٔ خپل قلم ته من و عن سپارلي او دې ستونزو ته ئې د شاعری یا د ناول بڼه نهٔ ده خپله کړې، بلکې د لنډو کیسو کینوس ئې ورته غوره کړی او دغو ستونزو ته ئې یو داسې افسانوي رنګ ورکړی چې په کیسه کیسه کې ئې ستونزه هم وړاندي کړې او د فن لمن ئې هم نهٔ ده پرې ایښې. ګو چې کله ډېر نیغ پرې راغلی خو فنکارانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریاض کي ئې بیا زر ځان راژغورلی او خبره ئې په اشارو کینایو ته راوړې او د فن په کالو کي ئې خبره په ډېره حسینه پیرایه کي رانغښتې. دا افسانې ګو چي د موضوع له لحاظه خپله معنا تر سره کوي، ولي چي د ادب د قاري د پاره په کي د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

ګرمه ګلۍ یوه اصلاحي افسانه ده چي د جنس په بنسټ خپله وظیفه تر سره کوي. ګرمه ګلۍ لکه چي د نوم نه ظاهره ده ذو معنې افسانه ده. لفظي او باطني دواړه معنې ئې د خوند دي. په دې افسانه کي ښاغلی لیکوال په دوو ذاویو د یو کردار له عمله خپل مقصد ته د رسېدو هڅه کوي او په ډېر ساده باده او واضحه ابلاغ تر دغه سنګمیله ځان رسوي. د دې موضوع که یو اړخ ته ډېره عامیانه ده ولي په باطن کي ډېره باغیانه ده او د دې افسانې دغه باغیانه عمل ئې د یو کردار "خاني" د منفي مشغوله نتیجه ده. په دې افسانه کي وینه ورکول، انجکشن او ګرمه ګلۍ هغه علامتونه دي چي که یو پلا د مرض او د مریض د صحت او د ژوند منلي او کوټلي اسباب دي نو بل اړخ ته د دې انجکشن یا د ستني غلطه او نا مناسبه پکارونه او په ګرمه ګلۍ کي ټولنیز مریضانو ته د خپلو رګونو نه د هغوی رګونو ته د وینو انتقالول په خپله ځان انتقال ته سپارل دي. په دې افسانه کي ستن یا انجکشن یو داسي ژوندی علامت دی چي که یو پلا مړي رغوي نو بل پلا د ژوندو نه مړي هم جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوند يو علامتي افسانه ده. خو علامات ئې ډېر ګونجلک نهٔ دی. ابلاغ په کې شته. دا افسانه په نفسياتو او جنسياتو اډانه ده. دا افسانه د حسياتو سره تعلق لري. دا افسانه د وړوند په حسياتو بحث کوي. د وړوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېز والی يو په دوه شي او هغه د ځيزونو پېژند ګلو د هغه د آواز نه په ښه طريقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کې اصلاحي افسانه ده چې پرده د ړانده نه هم کول پکار دی. که هغه دې نهٔ ويني نو تهٔ خو ئې وينې. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضحه دی. هيڅ پيچيدګي په کې نشته. تر څه حده طنز او مزاح هم په کې شته چې د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه يوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې موښلې ده او په دې موضوع يا د دې سره تړلې بلا افسانې ليکلي شوي. ولې د دې افسانې موضوع اصل ټرننګ پوائنټ د درېيم ګړي ده. په دې افسانه کې ستونزه د غلط سوچ او د غلط اپروچ ده. په ښځې د بدګمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ يوه زوردار څپېړه ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کې ليکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کې د خطاطی او يا د جينې ورسره اړيکه يوه نوې تجربه ده. ښه افسانه ده او د ډبل پارټ لکه چې اوله تجربه وي. په پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادب کي د تجسس نه ډکه افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو یوه داسي بېلګه ده چي هرچاته اپیل کوي.

چمچه افسانه د ټولني په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که یو پلا د اسد خود کلامي دا افسانه خوندوره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنګ ئې بېللی نهٔ دی. د افسانې خوا ږه په کي تر آخره ځان ښودنه کوي.

ګمان، په دې افسانه کي تلوسه کمه ده، خو دا افسانه د رئیلیزم یا حقیقت نګاری داسي یوه بېلګه ده چي د داسي ستونزو په بیا بیا موږ په ټولنه کي مخ کېږي خو د صنفي امتیاز له وجهي په ټولنه کي هر سړي په داسي ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چي د حقیقت نه هر سړی خبر وي، ولي د یو بل سره ئې د وئیلو جرات نهٔ شي کوی او دا افسانه د یو داسي حقیقت ښکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کي په جنس کي د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوبته، ښه افسانه ده خو پیغام ئې د علامت یا د تخلیقیت په ځای ډېر نېغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وایم چي که ظاهره په کي جنس دی نو پټه په کي د انس اصلاح هم ده.

نخښه، یوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کي ښودلې شوې ده چې د نر او د ښځي په بې اعتمادی بنیاد لري.

ویلن، یوه اصلاحي افسانه ده. په ټولنه خصوصاً په ځوان کهول طنز دی او د ننني په پښتو فلمي کلچر هم یوه نیوکه ده چي ځوان کهول بې لاري کوي بلکې ډېر ئې بې لاري کړل.

الغرض په دې کتاب کي ټولي افسانې چي حوالې ئې ما راخستي، د دې مقصد په ټولني کي جنسي رجحانات او روئې په ګوته کول دي او د اصلاح هڅه کول دي. زما په خیال د دې نه دي هرګز ځوک دا معنا نهٔ اخلي چي ګنې د دې نه د لیکوال خدای مهٔ کړه د فحاشی اړخ ته د ټولني د بوتلو هڅه ده. دا هم لکه د نورو ستونزو یوه ټولنیزه ستونزه ده چي د یوې داسي غټي تنها کي په شکل کي موجوده ده چي د ټولني په رګونو کي له درده څړیکي وهي او د غه تنها کي ته زړګي علیخېل نجیب د یو سماجي ډاکټر د قلم ځوکه تېره کړې او نو او زوی ترې راباسي او صفا سوتره کوي ئې. چي یوازي مریض پرې نهٔ ښه کېږي بلکې د ټولني د خالصي اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت یابه کېږي.

مننه

ماښام خټک ایډوکیټ
فرید چیمبر، کراچی
18-09-2019

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او مننه

د خدای پاک په فضل او احسان او د ملګرو پښتنو په ډاډ او مرسته دا ده د خوږې پښتو په چوپړ کې د ریمه د لنډو کیسو ټولګه ستاسو مینه والو ترلاسو د ورسېده. د لوی متعال څښتن ډېر زیات شکر ګزار یم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې د رولی یم.

د هري ژبې ادب د هغه د تخلیقي ادب د لاري پېژندل کېږي. ژبه هلته بډایه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخلیقي ادب پنګه درنه وي. زما په فکر په پښتو ادبیاتو کې د کیسه ایز ادب صنف د شاعرۍ د صنف په مقابله کې ډېر کم تخلیق شوی دی. زموږ د عصر لیکوالان ډېر کم د کیسه ایز ادب خوا ته توجه ورکوي، د شعر په میدان کې پیاوړي دي خو د کیسه ایز ادب په میدان کې بیا خال خال لیکوالان لګیا دي زیار کاږي. باید موږ د شعر د تخلیق سره سره د کیسه ایز ادب خوا ته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو ګاونډیو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولګې پر لنډو کیسو څه تبصره کول نهٔ غواړم، د ښو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دې وکړي چې ستاسو ادبي تنده درماته کړي او د پښتو کیسه ایز ادب په لمن کې یوه ګټوره اضافه وګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته به زهٔ د هغو ملګرو مننه خپل فرض وګڼم چا چي په دې ټولګه کي خپل تر وسه څه نا څه ونډه شريکه کړې ده.

زرهٔ ته راتېر، د تکل د دنيا نو مورې څهره، زما ادبي ملګری او ډېر خوږ انسان ښاغلي ايډوکېټ ما ښام خټک صاحب يو جهان مننه کوم چي د دې ټولګي پر متن ئې خپله علمي رايه له تاسو سره په تحريري توګه شريکه کړه. هم دی وُ چي د دې ټولګي د لنډو کيسو پر نفسياتو پوهېدی. يو ځلي بيا ئې د زړهٔ له کومي مننه کوم. الله دي د دهٔ نېستي پر موږ نهٔ راولي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غواړم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما ياران.... د خدای په فضل دي خوبې شمېره او خدای دي ئې راته ژوندي او ګړندي لري، د خپلو ټولو خواخوږو يارانو مننه کوم چي ماته هر وخت ډاډګيرنه راکوي، ما د پښتو ژبي و چوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد، خوشحاله او ښاد لري.

د سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي صدر ښاغلي عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چي د ټولني د اړخه ئې دا ټولګه خپره کړه.

په آخر کي زهٔ د ګران، خوږ او پر پښتو مئين ملګري **محمد نسيم خان توخي** د زړهٔ له کومي مننه کوم چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه کلی   زرګی علیخېل

د دې ټولګي مالي لګښت ئې په ورين تندي پر ځان ومنلی او دا ټولګه ئې د چاپ په ګېڼه ښائسته کړه. خدای دې داسي پر پښتو مئين ځوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله لري. آمین.

نور تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم. والسلام

ستاسو

زرګی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

19-09-2019

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرمه ګلۍ

زموږ د کلي د هديرې په غېږ کې چې په ټوله سيمه کې لويه هديره ده، ډېر تنکي ځوانان په خواږه خوب ويده دي. څوک په بدۍ کښې، څوک په خدائي مرګ، څوک په ايکسيډنټ کې او څوک بيا په داسې جهاد کې له منځه تللي چې هغه د خپل نسلي ورور په خلاف روان دی دوام لري، او دې هديرې ته ئې مړي راوړي او په کې ئې ښخ کړي دي. نن چې زۀ په دې لويه هديره کې چې يو اوږد او په سلګونو کلونو تاريخ هم لري کوم قبر ته ناست يم دا د تنکي ځواني مرګ "خاني" قبر دی. د قبر په کتبه ورته خپلوانو ليکلي دي "ځواني مرګ خانی" . نن مې زړۀ غواړي چې ځواني مرګ خاني ته د مغفرت ډېرې دعاوې وکړم.

زۀ او خانی د وړوکوالي ملګري وو. په سکول کې د لومړې ټولګي څخه بيا تر لسم ټولګي پورې، په محله کې هم سره ګاونډيان، زموږ دواړو مېندې لکه سکه خوېندې داسې سره ملګرې وې.

خاني کله هم له ما او ما له دۀ، د زړۀ حال نۀ وُ پټ کړی. تېر کال خانی ډېر سخت ناروغه شو، ډېر دارو درمل ئې ورباندې وکړل، خو د روغتيا پر خوا ئې ګام نۀ اخستی. د دې ناروغۍ له مخه خانی له تېرو درو مياشتو څخه و ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته روږد شوی ؤ. پلار ئې ښه پیسه درلوده، لوی کاروباري سړی ؤ، د خاني سره د پیسو کمي نهٔ وه، هره ورځ به ئې ځان ښه تیار کړو او ښار ته به روان شو.

د خاني عمر دا وخت اوولس (۱۷) کاله ؤ. خامه ځواني ئې وه، د ځوانۍ توده وینه ئې په جوش کې وه، د فیشن ډېر شوقي ؤ، ما خو هیڅ کله هم دی په داسي غلطو لارو نهٔ ؤ لیدلی چي په هغه کي ځوانان د خپلي ځوانۍ او ګرمي ویني د لاسه شکېږي او دویمه دا چي په خاني کي یو بل خصوصیت دا هم ؤ چي هغه به هر ضرورت مند ته د خدای د رضا د پاره وینه ورکوله، ولي چي د دهٔ د ویني ګروپ -o (او، نیګیټیو) ؤ چي دا وینه د ډېرو کمو خلکو وي.

ناروغي ئې ورځ په ورځ زیاتېدله، ټول وجود به ئې دړد کولو، مړهٔ تبه ئې په وجود کي خوره وره وه،یوه ورځ د خاني مور زموږ کور ته راغله او په ژړغوني لهجه کي ئې راته ووئیل چي

"زویه! تهٔ خو خاني یو ډاکټر یا ملا ته ورښکاره کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ویلېږي، ستا خو هره خبره مني".

ما په جواب کي ورته ووئیل چي "ضرور، زهٔ به نن نن دی و یو ښه ډاکټر ته ښکاره کړم".

مور ئې بېرته په سرو سترګو ولاړه. زهٔ هم لږ ساعت وروسته د کوره ووتم او د خاني کور ته ورغلم. خانی په کور کي په خپله کوټه کي پر پلنګ پروت ؤ. ما قانع کړو چي ډاکټر ته ځو، دهٔ هم څه ضد ونهٔ کړ، په هم هغو بوی ناکو جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـي راسـره روان شـو، دواړه زمـا پـر موټرسـائيکل کښېنسـتو او د ښار په خوا روان شو.

زمـا يـو ملګـری چـي پـه يـوه پرائيويـټ هسـپتال کـي د يـو نومـوړي فزيشـن ډاکټـر سـره اسسـټنټ ؤ هغـه تـه ورغلـو. هغـه زمـوږ ډېـر ښـه هرکلـی وکـړی، د خـاني د پـاره ئـې جـوس او زمـا د پـاره ئـې شـنې ترخـې چـای را وغوښـتې. پـر ډاکټـر صـاحب ډېـر زيـات رش ؤ، خـو د ملګـري پـه برکـت مـوږ تـه ډېـر زرو ار راورسـېدی. ډاکټر صـاحب ډېـر خـوږ انسـان ؤ، د خـاني و کېفيـت او حالـت تـه چـي ئـې وکتـل نـو يـو څـو پوښـتني ئـې ځنـي وکـړې. بيـا ئـې دوه ټيسـټونه را وليکـل چـي "دا ټيسـټونه وکـړئ او بيـا ئـې ماتـه ښـکاره کـړئ". مـوږ د ډاکټـر د کـوټې څخـه را ووتـو، راغلـو ليبـارټری تـه، هلتـه ئـې د خـاني څخـه تقريبـاً لـس سـي سـي وينـه وايسـتله او مـوږ تـه ئـې د نـيم سـاعت انتظـار کولـو ووئيـل. مـوږ بېرتـه د هغـه ملګـري خـوا تـه راغلـو چـي د ډاکټـر صـاحب اسسـټنټ ؤ. نـيم سـاعت مـو د آخـوا دې خـوا مجلسـونه وکـړل، ملګـري مـي راتـه ووئيـل چـي "زهٔ ځـم د خـاني ټيسـټونه راوړم". هغـه د ليبـارټری خـوا تـه ولاړی، لـږ سـاعت وروسـته بېرتـه راغـی، د ټيسـټونو رپـورټ ورسـره ؤ، مـوږ ئـې ډاکټـر صـاحب تـه وروسـتو، ډاکټـر چـي د خـاني رپـورټ وکتـی نـو ئـې ووئيـل، "دومـره خـاص کيسـه نهٔ ده، سـتا د هډو تبـه ده، خـدای بـه دي ښـه کـړي". بيـا ئـې پـر پرچـې دوا ليکـل پيـل کړو "هـا دا واخلـه، پـر وخـت ئـې ورکـوئ، پرهېـز دي بالکل نهٔ کوي، زړهٔ د خلاصه دي هر شی خوري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور هم را ولاړ شو د ډاکټر مننه مو وکړه. چې څنګه وتلو نو ډاکټر صاحب پر ما ږغ وکړی. "ځوانه! ته ودرېږه". خاني ته ئې ووئيل چې "ته دباندي کښېنه، زۀ دۀ ته ستا د پاره يوه دوا ورليکم". خاني او زما ملګری دواړه دباندي ووتل، ډاکټر ماته د کښېنستو اشاره وکړه، زۀ پر چوکۍ ډاکټر ته مخامخ کښېنستم. ډاکټر په افسرده لهجه کي راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څۀ دی؟".

"ډېر نږدې ملګری مي دی"

"ستا د ملګري ايډز دی"

"ايډز؟". له ما ئې لاري ورکي کړې، نۀ پوهېدم چي دا ئې څۀ راته ووئيل.

"هو، ايډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خاني خو ډېر شريف او خانداني ځوان دی". دۀ خو هره څلورمه مياشت د خدای د رضا د پاره و ضرورت مندو خلکو ته وينه ورکوله، نو بيا څنګه کېدای شي چي دی......

"ايډز نۀ شرافت ګوري او نۀ خاندان، او دا هم کېدای شي چي دۀ چي کوم وخت آخري ځل وينه ورکوله نو هغه وخت د ويني سرنج استعمالي شوی وي، د هغه څخه هم دا مرض خوربږي. لحاظه تاسو د دۀ پوره پوره خيال وساتئ، د دۀ سره ېبخي لږ وخت دی، که وو ايم نو زيات نه زيات شپږ مياشتي، تاسو دی د دۀ په ناروغي مۀ خبروئ کني په شپږو ورځو کي به ستړګي پټي کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ را ولاړ شوم، د ډاکټر څخه د رخصت اخستلو بغیر د دهٔ د کوټې څخه را ووتم. خانی مخامخ پر یوه چوکۍ زما په انتظار ناست ؤ. زهٔ چي ئې ځنګه ولیدم نو را ولاړ شو. موږ دواړه د هسپتال څخه د باندي را ووتو، په یوه میډیکل کي مو دوا واخسته، موټر سائیکل مو د سټینډ څخه را وباسی او پر کښېنستو. په دې وخت کي خاني راته ووئیل چي

"یاره! زهٔ و تاته یوه لاره د رښئیم پر هغه درځه".

ما هم ورسره ومنله، د دهٔ پر را ښوولې لاره روان شوم. کله په یوه ګلۍ کله په بله ګلۍ کښي، آخر یوې تنګي ګلۍ ته برابر شوم، خاني وئیل چي "پر دغه تنګه ګلۍ درځه خو لږ په کراره کراره". زهٔ هم په دې تنګه ګلۍ کي روان شوم. د ګلۍ د هر کور یا بیا دویم یا دریم کور په مخ کي یوه زنانه به ولاړه وه. موږ ته به ئې ډېر په مینه او ځیر ځیر کتل. آخر له دې ګلۍ ووتم. خاني په مسکي کي راته ووئیل چي "تاته د ر معلومه ده دې ګلۍ ته څهٔ وائي؟"

"نا". ما په جواب کي ورته ووئیل.

دهٔ په مسکي او رازداره انداز کي راته ووئیل "دې ګلۍ ته ګرمه ګلۍ وائي".

زهٔ د خاني په جواب او د دهٔ په ناروغۍ پوهـ شوم چي دی ځنګه او له کومه ناروغه دی. لاکن هغه وینه چي خاني به هره څلورمه میاشت د خدای د رضا د پاره ورکوله.. هغه؟

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوند

د خالقداد عمر اوس دېرشو کالو ته رسېدی، په سترګو وړوند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.
خالقداد د کونډې مور یو ازینی زوی ؤ. دوې مشرې خوېندې ئې وې چې هغه هم ود شوې وې. په شل کلنې کې اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د یو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چې دی به بل وادهٔ ونهٔ کړي. قسم ئې پر خپل ځای، خو دې وړوند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خو اکا ئې ؤ چې د دهٔ سره ئې دا ښېګړه کړې وه.
د خالقداد سترګې د وادهٔ ښځه دوه کاله مخ کې د موټر په یو ایکسډنټ کې زخمي شوې وې. ډاکټرانو ورته آپریشن کړې، د آپریشن کولو وروسته د خالقداد د سترګو ښځه چې پټۍ لېرې کړل شوې نو د خالقداد په سترګو د تیارې پردې پرتې وې. خالقداد ډېر زیات غمګین شو. ډاکټرانو ورله تسلي ورکوله چې دا تیاره به په کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترګو ته واچولې او په یوې نرۍ لکړه ئې ژوند پیل کړو. اوس نو د وړوند توب ئې اتهٔ کاله وتلي وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه یو بینا کس چې په لاره او علاقه کې بلد وي.
خالقداد د خپل کلي ښځه لېرې د غرهٔ په دامان کې د تربرونو کلی درلود. په دې تربرو کې ئې و یوه تربور ته مشره خور ناسته وه. کله نا کله به د خور حال احوال ته ورغی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه به ئې پر وکړه، بېرته به چا تربور خپل کلي کور ته راوستی.

دا ځل په دامان کلي کې د خالقداد د يو تربور د لور وادهٔ وُ. د دهٔ و تهوله کورنۍ ته ست شوی وُ. دهٔ هم غوښت چې ولاړ شي، خو خېر د کور د نورو ښځينه او نرينه وګړو سره وادهٔ ته ولاړی.

ښه د يخ شپې او ورځې وې، دوی د وادهٔ څخه يوه ورځ مخ کې لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ وُ، ښې ګپې ئې کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپين ږيرو سره سپين ږيری وُ. په ښځو کې چې به کښېنستی نو هغو به هم خوا نهٔ بدوله. ولې چې خالقداد وړوند وُ، ښځې ئې نهٔ ليدلې. د ښځو به که مخ پټ وُ که ښکاره که به ئې سر لوڅ وُ که پټ د خالقداد په مخ کې ورته هيڅ مسئله نهٔ وه.

خېر د وادهٔ کار وُ. خالقداد د خور سره د حال احوال په نيت لکړه په لاس کې د يو ماشوم په مرسته د ښځو خوا ته ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنډې (برآمدې) کې ورته نيالي اواره کړه او مشر ورور ئې پر کښېنوی. د کور په غولي کې تنکۍ تنکۍ انجوني لګيا وې اتڼ ئې کوی. دهٔ هم پر دريا او غاړو خوند اخستی وُ. توري چشمې ئې په سترګو وې، د اتڼ په خوا متوجه وُ، خور ئې ورته چای راوړې، د چای پياله ئې په لاس کې ورکړه، دهٔ هم د چای او غاړو څخه دوه چند خوند اخستی وُ.

په دې دوران کې يوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د درو مياشتو ماشوم په غېږ کې راغله د خالقداد په مخ کې چار

(c) ketabton.com: The Digital Library

زانـو کښېنسـته. هغـه د خالقـداد د خـور د لېـوره لـور وه چـې دې ښـادي تـه راغلـې وه. هغـه خبـره وه چـې خالقـداد ورونـد دی. ماشـوم ئـې پـه غېږ کې پـرې باسی، خپلـه لمـن ئـې راپـورتـه کـړه او ماشـوم تـه ئـې شیدې (پـی) ورکـول پیـل کـړو. دا خالقـداد تـه مخـامخ ناسـته وه، د خالقـداد د ناسـتې انـداز داسـې ؤ چـې دی د اتـڼ خوا تـه متوجـه دی. ښځه د یـوې بلې ښځې سره پـه ګپـه اختـه شـوه، هلتـه ماشـوم خپلـې شـیدې رودلـې، پـه دې وخـت کـې د خالقـداد کېفیـت لـږ بـدل غونـدې شـو. پـر تنـدې ئـې خولـه راغلـه. د ښـځې ورتـه پـام شـو، زر ئـې پوښـتنه ځنـې وکـړه چـې "خالقداده! څهٔ در وشو، خېر خو دی؟"

خالقـداد زر ځـان سـره راټـول کـړی وې وئیـل "هـیڅ نـهٔ، هسې مې لږ ګرمي وشوه".

"پـه دې یـخ کـې دې ثنګـه ګرمـې وشـوه، طبیعـت خـو دې سم دی". ښځې بیا ځنې وپوښتل.

"تـهٔ داسـې وکـړه چـې یـو ماشـوم را وغـواړه چـې مـا هلتـه د سـرېو ځـای تـه بـوزي، دلتـه مـې سـاه تنګېـږي". خالقـداد ورتـه ووئیــل او خپلــه لکــړه چــې د دهٔ ســره پــه ثنــګ کــې پرتــه وه پــه ټیرولو را پورته کړه او ولاړ شو.

ښـځې هـم نـږدې ولاړ ماشـوم تـه ووئیـل "راشـه دا مامـا د لاسه ونیسه او دباندې ئې د سرېو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقــداد چــې کلــه د هغــې ناســتې ښــځې ثنــګ تــه تېرېـدی نـو ئـې سـر کښـه نیـولی ؤ. پـه کـراره کـراره د کـور څخـه دبانـدې ووتـی. ماشـوم تـه ئـې ووئیل "مـا د سـرېو ځـای تـه مـهٔ بیایه، لږ لېرې د ساره ګشت د پاره مې بوزه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشــوم هــم هوښــيار ؤ، د اتــو يــا لســو كــالو ؤ، خالقــداد ئــې د كــوره ښــه لېــري بــوتی. خالقــداد ماشــوم تــه ووئيــل چــي "بــس تــهٔ اوس ځــه، زهٔ يــا خپلــه ځــم". ماشــوم هــم دی هلتــه پرېښــوو ی او د كور په خوا ئې ځني منډه كړه.

خالقــداد چــي كلــه پوهــ شــو چــي ماشــوم نشــته، لكــړه ئــې يــوې خــوا تــه وغورځولــه.... واګــي تــه ئــې لاس كــړی.... د تشــو بولــو پــه بهانــه...... پــه دوو تلــو كښېنســتی او چشــمې ئــې لــه ستر ګو....... لېري كړې.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده

د پنځویشت کلنې نازو د واده دوه کاله کېدل. د پرش کلن خاوند قیصر ئې په یوه پرائیویټ سیکیورټي ګارډ کمپنۍ کې کار کوی. نازو تعلیم یافته وه، ښه کارنده وه. د جامو ګنډلو هنر ئې په لاس کې درلودی. خاوند قیصر بیا پرائمري فیل او د لاس د خوارۍ نهٔ ؤ. د سیکیورټي ګارډ په کار کې به ټوله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوو لس ګهنټې به ئې ډیوټي کوله، دهٔ غوښتی هم داسې کار چې ټوله ورځ ناست وي.

دوی چې په ښار کې په کومه محله کې اوسېدل د هغې محلې زیاتره نر او ښځه سهار د خپلو کارو پسې وتل او مازدیګر به راتلل. په دې محله کې یوه ښځه چې نوم خو ئې چاته نهٔ ؤ معلوم خو ټولو به ورته باجي وئیل اوسېده. دې ښځې په این، جي، او کې کار کوی. د دې باجي ادارې په کوم کې چې دې کار کوی دې ته په یوه بله محله کې د ښځو د زدکړې او ورسره د خیاطۍ یو سینټر خلاص کړی ؤ. باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعلیم سره سره د خیاطي زده کولو کورس هم ورکاوی. بیا چې به کله ښځو دا هنر تر لاسه کړی نو به ئې په آخر کې یو ستائنلیک (سرټیفیکټ) او یو د جامو ګنډلو مشین ورکړی چې دوی مخته په ژوند کې د خپلې کورنۍ مالي ستونزې پر اواري کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باجي او نازو ښه علیک سلیک او تلل راتلل ؤ. باجي د نازو د هنر څه خبره وه. هغې به هر وخت نازو ته وئیل چي "تهٔ د دې هنر څخه خپله پیشه ولي نهٔ جوړوې؟" نازو به انکار کولو او د قیصر په آمدني به ئې شکر باسی.

یوه ورځ باجي و نازو ته مشین راوړی، باجي نازو ته ووئیل چي "تهٔ دا مشین درسره کښېږده، دلته په خپل کور کي کله نا کله جامې ګنډه، زهٔ به و ښځو ته ووایم چي هغوی دي په تا خپلي جامې ګنډي". نازو خو اول ورته انکار وکړی، بیا ئې د باجي په ډېر اصرار هو وکړه او مشین ئې کښېښووی.

ورځي او شپې تېرېدې، خاوند قیصر هم ډېر خوشحال ؤ چي اوس د کور ګزران ډېر ښه روان دی. نازو هم د ښځو جامې جوړولې او ډېر اعلی ګنډل به ئې کاوی.

یوه ورځ د باجي سره یوه بله ښځه چي ډېر سینګار ئې کړی ؤ او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو څخه داسي ښکارېده چي دا به ډېره شتمنه وي. پنځه جوړې جامې ئې و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډیزائنو کي را جوړي کړه. بیعه به ستا د مرضۍ وي". نازو هم "سمه ده" ورته ووئیل. باجي او ښځه بېرته ولاړې، نازو هم کښېنسته، بیاتي او ناپ ئې وربانديي راواخستی.

د قیصر د کور دباندي مخامخ پر تږه هر وخت دوه کسان ناست وو. په هر روان او را روان کس کي به ئې چرت وهی او بیا به ئې پر هغه خپل مجلس تازه کوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه هفته کې ئې پنځه سره جوړې جامې ور وګنډلې. ښځه هم راغله، جامې چې ئې ولیدلې نو ئې ډېرې زیاتې خوښې شوې.

"ځنګه چې باجي وئیلي ؤ له هغې هم زیاته کارنده ئې، ها دا واخله ستا حق". ښځې د پرس څخه دوه د شنه زریانو نوټونه را وایستل او نازو ته ئې ونیول. نازو هم هغه پیسې ځنې واخستې. ښځې خپلې جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چې کله ئې رخصت اخستی نو ئې نازو ته ووئیل چې "سبا به زما ډرائیور راشي او تاته به یو څو نورې جامې د ګنډلو د پاره راوړي". د دې خبرې کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولې چې دې نن یو په دوه پیسې ګټلې وې.

په دا سبا د کور دروازه وټکېده، نازو د کور د دننه څخه ږغ ورباندې وکړو "څوک؟"

"دا جامې واخله میډم را استولي دي". د دباندې څخه ږغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې ځنې را واخستې. بیرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د دننه څخه ږغ وکړی "څوک؟"

"هغه د میډم جامې که جوړې شوې وي را ئې کړه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو پوه شوه چې د میډم ډرائیور دی نوئې جامې په یوه کڅوړه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوړه ئې په یوه لاس ورو باسله. ډرائیور کڅوړه څنې واخستله او پیسې ئې ورکړې.

"هغه میډم وئیلې چې په کور کې یو څه زنانې او ماشومان دي، د هغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کور ته د لږ ساعت د پاره راشئ، ناپوره واخلئ نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور یکړ دی، زۀ د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، تۀ سبا راشه".نازو په جواب کې ورته ووئیل.

"هغه میډم وئیلې که ستا د موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائیور د میډم بل پیغام هم ورکړی.

"سمه ده، تۀ ودرېږه زۀ ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر یو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر ولیکی، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائیور ته ورکړی، ډرائیور په ګاډۍ کې کښېنستې ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. دباندې ناست کسانو دا ټوله کیسه ولیدله او خپله ګپه ئې پر تازه کړه.

"یاره دا ښځه ما ته سمه نۀ معلومېږي، تۀ ګورې نۀ چې هره ورځ یو څوک نه یو څوک ورته را روان وي. کله این، جي، او واله باجي کله میډم زلیخا او دا ګاډۍ واله خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ را روان دی، یو شی نه یو شی به ئې ورته را اخستی وي".

"هو یاره، زما هم لږ لږ شک پر راځي. خاوند ئې تو له ورځ د خپلې غریبی پیسې ورک وي، دا هر سهار د کوره وزي، لیاقت بازار چوړي ګلی ته ځي، تاته خو معلومه ده چې چوړي ګلی څنګه ګلی ده؟ آښه دا بیا بله چې ځان ئې ښه سینګار کړی وي خو زموږ په مخ کې په پټه پرده کې ځي". دا خبره دویم کس په طنزیه انداز کې وکړه.

په دا سبا نازو قیصر نهٔ کړی خبر. خدای خبر چې هېر ئې شو که ئې په کسته داسې وکړل. د وېرې که له ډېر اعتباره چې خاوند به مې هیڅ نهٔ راته وائي. د میډم د ډرائیور سره د میډم په ګاډی کې په پټه پرده د شا په سیټ کې کښېنسته او د میډم د کور په خوا روانه شوه. د نازو هغه دوو کسانو ته هیڅ پام نهٔ وٌ چې دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دواړه کسان نن بیاد قیصر د کور تر مخ پر تره ناست وو. دوی ولیدل چې نازو په ګاډی کې کښېنسته او روانه شوه. یو کس و آبل کس ته ووئیل چې " ما نهٔ درته ووئیل چې دا سمه ښځه نهٔ ده، هغه ده د میډم زلیخا په ګاډی کې د هغې د ډرائیور سره ولاړه".

دویم کس په جواب کې ورته ووئیل "هو یاره! ما خو دومره شک نهٔ وٌ ورباندې، لاکن دا خو د محلې ګند وختـه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی دا خبري کولې چي قیصر د یوې خوا څه سر پر ځړېدلی، مخ تک ژړ، په درنو درنو قدمونو راغی د کور دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راځوړند ؤ. حیران شو چي دا کولف بیا څنګه؟ په دغه سوچ کي ؤ چي پر تره ناست کسانو کي یو کس پر ږغ کړل. "وروره! ستا ښځه پر کور نشته، هغه د میډم زلیخا په ګاډی کي کښېنسته او خدای خبر چېري ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو. دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس ورته ګویان شو "وروره! دا محله د شریفو خلګو ده، دلته دا دندې نهٔ چلېږي"

"دندې؟ څنګه دندې؟ زهٔ پوه نهٔ شوم". قیصر په حیرانتیا کي ځني وپوښتل.

"ځان مهٔ اچوه، تهٔ وائې مورږ نهٔ پوهېږو چي ستا ښځه کومي دندې کوي"

"تاسو غلط پوه شوي یاست، زما ښځه داسي نهٔ ده" قیصر په جواب کي ورته ووئیل.

"که ستا ښځه داسي نهٔ ده نو هغې د میډم زلیخا سره څهٔ تعلق دی" دویم کس ځني پوښتنه وکړه.

"میډم زلیخا؟، زهٔ میډم زلیخا نهٔ پېژنم او نهٔ زما د ښځي د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کي په جواب کي ورته ووئیل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"میډم زلیخا هغه ښځه ده چې په دې ښار کې د لویو لویو خلکو جنسي هوس و سرېدو ته ښځې سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نورې ښځې و دې کار ته چمتو کوي او پیسې پر ګټي، څه دا اخلي او څه دې نورو ښځو ته ورکوي". اول کس ورته ووئیل او په برېتو ئې ګوتي ووهلې.

قیصر نور پریشان شو، حیران ؤ چې دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دویمه چابي هم نهٔ وه ورسره چې د کور دروازه ئې په خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبري وربانـدي وغمېدې، کرار کرار یوې خوا ته روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چې نازو داسي نهٔ شي کېدی، هغه خو له ما سره ډېره مینه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چې پیسه ډېره بده بلا ده، هر څوک په خپل منګول کي ټینګوي او بیا چې ئې زړهٔ غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کي تلی تلی ډېر لېري ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چې راځه کورته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چې ولې دي ماته دهوکه راکړه. ولې دي زهٔ پردی او پیسه خپله کړه. په دماغ بانـدي ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوا را روان شو. چې کله خپلې محلې ته را ورسېدی نو چې کتل ئې یوه توره غټه ګاډۍ چې شیشې ئې هم توري وې راغله د دهٔ د کور مخته ودرېده. د دهٔ قدمونه وچ ودرېدل لکه چې مځکه ئې ونیسي. نازو ځنې را کښته شوه، د دروازې کولف ئې خلاص کړی او کورته ننوته.ګاډۍ روانه شوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محلې ښځه ووته. دی هم درانه ګام په زړه کې د غم او غصې طوفان اخستی د کور دروازې ته ودرېدی. دروازه ئې وټکوله. د دننه ښځه ږغ راغی چې "څوک؟". دهٔ پر ږغ کړل چې "ستا مرګ". دروازه خلاصه شوه، قیصر د یو تند باد په شان کورته ننوتی. په درام سره ئې دروازه بنده کړه. نازو نږدې ولاړه وه هغې چې ولیدل چې قیصر دی نو ئې د خُلې څه ناڅاپه ووتل "تهٔ؟ تهٔ څنګه دا وخت راغلې؟".

"ولې زهٔ دا وخت نهٔ شم راتلی... دا وخت بل څوک راځي که ستا د دندې وخت دی؟". نازو ئې د مړونډ ښځه ټینګه ونیوله او په چغو چغو ئې ځني وپوښتل او د ځان سره ئې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

"څه کیسه ده چې دو مره قهرېدلی ئې، زما لاس پرېږده". نازو خپل مړونډ ځني د خلاصولو هڅه کوله. قیصر په چغو نارو شو، د خُلې ځخه ئې ځګونه غورځول.

"دا راته ووایه چې زما په مینه کې څه کمی راغلی ؤ چې تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، تهٔ څه وائې؟" نازو هم په چغو شوه.

"ښه نو اوس دا هم زهٔ درته ووایم چې کومه دنده..... د میډم زلیخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"تهٔ غلط شوی ئې یا بیا چا غلط پوهه کړی ئې، زهٔ خو د هغې کورته د ناپ د پاره تللې وم.... هغه....."

"بس بس، درواغجنې..... ما پخپله ولیدلې.... درواغجنې...... بې حیا....". په غصه شو، د خُلې ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس واخستی هر څه چي په خُله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا دې خوا ته ئې لکه لېوني کتل، په دا دوران کي د نازو د ګنډلو بیاتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو ځان خلاصوی، د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغي وهلې " بې حیا... بد کرداري.... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې...." . نازو چغي وهلې چي "دا دروا غ دي..... زۀ پر قرآن لاس درته ږدم..... زۀ بې حیا نۀ یم ..... تۀ پر خدای باور وکړه". نازو د قیصر لاس ټینګ نیولی ؤ په کوم کي چي بیاتي وه. لاکن قیصر سړی ؤ، طاقتور ؤ، نازو کمزورې، ښځه ذات.

ناڅاپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا وخت خلاصه وه، په دې کش و بګیر کي بیاتي ولاړه د نازو د غوږ لاندي پر مغزي برابره شوه، د ویني یو داره را ماته شوه.... نازو هم هلته پر هغه ځای ولوېده.... نۀ ئې د خُلې اُف وختی او نۀ آه.

قیصر چي دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. د لږ ساعت د پاره په کوټه کي چپه چپتیا شوه. داسي لکه چي هیڅوک هم په دې کوټه کي نۀ وي. د نازو وجود د ویني د بهېدو سره کرار کرار رپېدی، سترګي ئې رډې را ختلي وې، رډ بډ ئې د کوټې و چت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کي راغی نو له وامه په منډه د کوټې ووتی او د کوره وتښتېدی. هغه دواړه کسان چي دباندي ولاړ وو یو د بل سره وبوښېدل. بیا کور ته دننه راغلل، په کوټه کي چي ئې وکتل په کوټه کي ویني خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې او نازو حلاله شوې مړه پرته وه. دواړه په منډه د کوره را ووتل. نږدې پوليس تهانې ته ورغلل، پوليسانو ئې را خبر کړل، هغوی را غلل مړی ئې وکتې. بيا ئې مړی د پوسټ مارټم د پاره هسپتال ته ولېږی. پوليس د دې دواړو کسانو ښځه دا بيان واخستی چې "دا کس چې قيصر نومېدی يو نشئي او خماري انسان ؤ. هر وخت به ئې دا خپله ښځه وهله، دا ښځه ډېره ښه ښځه وه. د پرديو جامې به ئې ګنډلې او د کور ګزران به ئې کولو. نن هم قيصر د دې ښځې ځخه د خمار او نشې د پاره پيسې غوښتې خو د هغې په انکار قيصر دا ووژله او ولاړی وتښتېدی".

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه ګلې   زړګی علیخېل

خط

زما د ملګري نسيم جان عجبه عادتونه وو. کله ئې هم خپله يو کار نهٔ دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملګرو کول او په ملګرو کي ييا زهٔ چي په هر کار کي به ورسره ولاړ وم. که به د شناختي کارډ کارؤ، که د پاسپورټ کارؤ او که ئې په هسپتال کي څه مسئله وه او که ييا د دهٔ د مئينتوب مسئله وه. يعني هر کار ئې پر ما بندؤ او د هر کار د خلاصولو چابي ئې زهٔ وم.

د دهٔ د مئينتوب هم عجبه داستان دی. هره ورځ به مئينېدی، چېري چي به ئې شين تکری ليدی نو به دی پر مئين شو. هغه د اردو مشهوره مقوله سم "دل پھینکا عاشق" ؤ.

يوه ورځ زما دکان چېري چي ما خطاطي کوله، د خلګو د دکانونو سائن بورډونه او بينرز مي ليکل، ته راغی. هسي خو به په هفته کي درې څلور ځلي خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چي دی په کوم نيت د کان ته راغی نو زهٔ پوهـ شوم چي نسيم جان نن په بله بڼه کي دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فرياد شروع کړو چي "ياره منشي! تهٔ خو پوهېږې چي په ټولو ملګرو کي تهٔ زما تر ټولو ښه ملګری ئې"....... ما خبره ورپرې کړه چي "مطلب دي وايه"

"ياره يوه انجلۍ مي خوښه شوې ده"...... ما ييا خبره ورپرې کړه چي "دا خو څه نوې خبره نهٔ ده".

"تهٔ خبره خو يو واره واوره"....

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه وايه". ما په مسکي کي ورته ووئيل توجه مي د دهٔ خوا ته کړه او په خپل کار لګيا شوم يو بورډ مي ليکی.

"ياره زهٔ غواړم چي هغه انجلۍ ته د ميني ډک خط وليکم".

"دا خو ښه خبره ده" ما ورته ووئيل.

"ياره منشي ! تاته خو معلومه ده چي زهٔ پرائمري پاس يم، نهٔ مي خط ليکل زده دی او نهٔ لوستل"

"نو بيا ؟" ما ځني وپوښتل.

"نو بيا څهٔ. تهٔ د هغي په نوم يو خط را وليکه بس". نسيم په حکميه انداز کي راته ووئيل.

"د ميني خط خو زما والله که زده وي چي څنګه ليکل کيږي او نهٔ مي دا دنده پخوا کړې ده، البته تهٔ مي يار ئې کوشش به ضرور درته وکړم". ما ځواب ورکړو.

"بس، هر څه چي ليکې خو د ميني محبت خبري په کي وليکه". نسيم راته ووئيل.

"سمه ده، زهٔ به ئې سبا در وليکم، نن دا بورډ ليکم". ما ورته جواب ورکړو.

"نهٔ، نهٔ، اوس اوس به ئې ليکې". نسيم بيا حکم راکړو.

"اوس ولي؟"

" د هغې د سينټر د چھټۍ وخت دی، زهٔ د ډاک واله جوړيږم او د چھټۍ د مخه ئې سينټر ته ورورم".

"سمه ده". ما په خندا کي ورته جواب ورکړو، ولاړ شوم قلم او کاغذ مي راواخستل په خط ليکلو مي شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اَښـه دا راتـه ووایـه چې نـوم ئـې څـهٔ دی؟". مـا ځنـې وپوښتل.

"نوم ئې نازنینه دی" دهٔ جواب راکړو.

"ښه"

زما خوږې نازنینې! ښې چارې

هیلـه کـوم چـې روغـه جـوړه او ښـه خوشـحال ژونـد بـه تېروې. لاکـن زمـا ژونـد سـتا بغېـره نـهٔ خـو ښـه دی او نـهٔ خوشـحال. هغـه پـه دې چـې لـه کومـه ورځ چـې مـا تـهٔ لیـدلې ئـې نـو د شـپې خـوب رابانـدې حـرام شـوی او د ورځـې سـکون رانـه خفـه شـوی. مـا د خپـل زړهٔ خبـره تاسـو تـه مخـامخ نـهٔ شـوه کـولی، پـه دې مـې درتــه د خــط لیکلــو جــرات وکــړی. زهٔ واقعــې ســتا د حســن شیدائې شوی یم.

ستا خپل مئین

"هلکـه نـوم دې ولـیکم کـه نـا؟" مـا د نـوم لیکلـو پـه وخـت د نسیم څخه پوښتنه وکړه.

"نـا فـې الحـال ئـې مـهٔ لیکـه او د خـط د جـواب پتـه سـتا د دکـان ولیکـه، زهٔ خـو هسـې هـم څـه ټهکانـه نـهٔ لـرم". نسـیم پـه جواب کې راته ووئیل.

"یاره موږ ولې په خرابوې" ماورته ووئیل.

"هـیڅ والله کـه دروشـې، تـهٔ ئـې ولیکـه". دهٔ پـه جـواب کې راته ووئیل.

خېـر مـاهم د ملګـرې د پـاره قربـانې ورکـړه او خـط مـې پـه دا ټکو تمام کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئين
"ځيګرخون"

خط مي په يوه لفافه کي واچوی، خپل د دکان پته يعني "ځيګرخون آرټس، زونکي رام روډ کوټه" پر وليکله او نسيم ته مي ورکړو.

نسيم ډېر خوشحال شو، بغېر د سلام په منډه د دکان نه ووتی ورک شو. زۀ هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ پر ليکلو بوخت شوم.

د دې ورځي وروسته هره ورځ نسيم جان به زما په دکان کي ټوله ورځ د خط د جواب په طمعه ناست ؤ. دوې هفتې تېري شوې خو هيڅ جواب نۀ راغی. آخر نسيم تنګ شو راته ئې ووئيل "ياره ! يو بل خط ورته وليکه".

"ياره لږ صبر وکړه را به شي ځواب". ما ورته ووئيل.

"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم ئې راکړی. ما هم ورته انکار نۀ شو کولی، کاغذ او قلم مي راواخستل او خط ليکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازنيني ! ښې چارې
هيله کوم چي ښه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.

ستا د جواب په طمعه نۀ رابانـدي شپه تېرېږي او نۀ ورځ. د خدای په خاطر څه جواب خو راکړه، ولي مي داسي ځوکلوې. ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئين
"ځيګرخون"

خط وليکل شو، په لفافه کي بند شو بيا هغسي نسيم جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هفته تېره شوه یوه ورځ ډاکخانې واله ډاکیه راغی او ماته ئې ووئیل.

"د ځیګرخون صاحب ډاک دی"

ما ورته ووئیل چې "راکړه". لفافه ئې راکړه، په یو کاغذ ئې راڅخه دستخط واخستی او ولاړی. پر لفافه سربېره د نازنیني نوم لیکلی ؤ. زړۀ مې ډېر وغوښت چې د نازنیني جواب وګورم چې څه ئې لیکلي دي، بیا مې فکر وکړی چې نۀ د ملګري دی باید چې ملګری خپله دا لفافه خلاصه کړي او وې ګوري. لفافه مې د ټیبل په دراز کې کېښوده او خپل کار ته کښېنستم.

څو ورځې تېرې شوې خو نسیم دکان ته رانغی. یوه ورځ غرمه خوا ته هغه ډاکیه بیا راغی، یوه لفافه ئې راته ونیوله "ځیګرخون صاحب! ستاسو ډاک". ما لفافه ځنې واخسته، دستخط مې ورکړو او ډاکیه ولاړی.

لفافه مې د ټیبل په دراز کې د هغې لومړۍ لفافې سره کېښوده. مابښام چې کورته تلم نو مې دواړې لفافې په دې نیت د ځان سره واخستې چې نسیم ته به ئې کورته وروړم، هسې هم د هغه کور زما په لار کې ؤ. سیدها د نسیم کور ته ورغلم، د کور دروازه مې ورو ټکوله، لږ ساعت وروسته د نسیم کشر ورور قسیم د کوره را ووتی. سلام دعا نه پس مې د نسیم پوښتنه ځنې وکړه. هغه په جواب کې راته ووئیل چې "هفته مخ کې زموږ پلار هغه د کار روزګار د پاره ایران ته ولېږی". زۀ حیران شوم چې د تلو نه مخ کې ئې راڅخه رخصت هم وانخستی. څومره بې وفا وختی. د قسیم څه مې رخصت

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخستې او د کور په خوا را روان شوم. کورته چې راغلم نو د ماخوستن ډوډۍ تياره وه. ډوډۍ مې وخوړله، خپلې کوټې ته ولاړم، د سدرۍ (واسکټ) د جيب نه مې هغه خطونه را وايستل. زړۀ مې وغوښتل چې وې ګورم بيا مې وئيل نۀ د ملګري دي خفه به شي راڅخه. په دغه هو ، نا ، کې مې يوه لفافه خلاصه کړه، خط مې څنې را اوباسې، په خط کې ليکلې خط (خطاطي) ئې ډېره ښائسته وه. بالکل د يو کاتب په شان ئې ليکلې وُ. ماته ئې خطاطي ډېره زياته خوند راکړه. بالکل داسې وُ لکه چې ما پخپله ليکلې وي. د خط متن داسې وُ.

السلام عليکم....... ښې چارې

نۀ پوهېږم چې ستا د خط څه جواب درکړم. نۀ مې ليدلې ئې او نۀ مې اورېدلې ئې. خو ستا خطاطي ډېره د کمال ده. زما ډېره خوښه شوه.

والسلام.......نازنينه

د خط متن حيران کړم. ولې چې ليکلې خطاطي خو زما وه. لاکن د زړۀ خبره د نسيم جان وه. زر مې دويمه لفافه خلاصه کړه، خط مې څنې را اوباسې، د خط متن څه داسې وُ.

السلام عليکم...... ښې چارې

ما اول هم درته وليکل چې ما تاسو نۀ ليدلي ياست او نۀ اورېدلي ياست، لاکن که زما د زړۀ خبره اورېدل غواړې نو ستاسو خطاطي بالکل زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښـي د خطـاط پـه شـان ده. ستاسـو خطـاطي زمـا ډېـره خوښه شوه. مننه

والسلام نازنینه

حیـران ئـې کـړم چـي دا خـو بلـه کیسـه ځـني جـوړه شـوه. د نـازنیني خطـاطي هـم اعلـی خطـاطي وه. بالکـل زما د خطاطي په شان.

زړهٔ مـي وغوښـت چـي یـو بـل خـط ورتـه ولـیکم او معلومه ئې کړم چي دا څوک ده.؟

سـهار چـي دکـان تـه راغلـم نـو اول مـي کاغـذ او قلـم راواخستی او نازنیني ته مي خط لیکل شروع کړی.

اسلام علیکم خوږې نازنیني ښې چارې!

هیلـه کـوم چـي د ژونـد پـه شـپه او ورځ کـي بـه د خوشحالۍ شپېږ درباندي زیاتي وي.

سـتا خطونـه مـي ولوسـتل. تـا پـه کـي زمـا د خطـاطي ډېـر تعریـف کـړی ؤ، سـتا ئـې مننـه. ستا پوښتنه دا وه چـي تـا زهٔنـهٔیـم لیـدلی، نـو کـه مـا لیـدل غـواړې نـو زمـا دکـان چـي پـه زونکـــي رام روډ دی او د ځیګرخـــون آرټـــس پـــه نامـــهٔ دی راشـه. یـا د هغـه وروسـته تاسـو خپلـه فیصـله وکـړئ چـي زهٔ ستا سره د میني کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځیګرخون

خــط مــي پــه لفافــه کــي واچــوی، پتــه مــي پــر ولیکله، نزدې ډاکخانې ته ورغلم او پوسټ مي کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوې ورځې وروسته ډاکیه راغی، یوه لفافه ئې راکړه، دستخط ئې رانه واخستی او ولاړی. زر زر مې لفافه خلاصه کړه، د نازنیني خط ؤ، د خط متن داسې ؤ چې

السلام علیکم ځیګر خون صاحب

هیله کوم چې روغ جوړ به ئې. ستا خط مې ولوستی. واقعې زما هم ستا د لیدو ډېر شوق پیدا شو. هغه په دې چې ستاسو خط دومره ښائسته او نفیس دی نو تاسو خپله به څومره نفیس ئې. زما د استاد خبره چې د خطاطي څخه د انسان کردار معلومېږي. نو زۀ به انشاالله د اتوار په ورځ سهار ستاسو دکان ته درځم. ولې چې د اتوار په ورځ زموږ د سینټر چهټي وي. نور مجلس به هم هلته کوو.

والسلام نازنینه

د نازنیني خط مې دوه ځلې ولوستی، نن د جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوې ورځې پاته وې. دا نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه رابانديې یو کال شول، بېخي نۀ تېرېدې. آخر د اتوار ورځ هم راغله، دکان مې ښه صفا کړی، خپلې خطي فنپارې مې آخوا دې خوا په دېوالونو را ځوړندې کړې. لږ ساعت وروسته په برقعه کې یوه زنانه راغله، مخ ئې پټ ؤ، سلام ئې وکړو. زړۀ مې راته ووئیل چې دغه ده راغله. ما ورڅخه پوښتنه وکړه "وعلیکم سلام جې". هغې ښځې مخ لوڅ کړو. ما چې ورته وکتل نو د ځُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مې ناڅاپه ووتل "تهٔ، تهٔ دلته څنګه؟" هغې له ماڅخه وپوښتل. "استاد جي تاسو دلته څنګه؟". زما د خطاطي شاګرده فهميده زما مخته ولاړه وه.

"هو زهٔ، راځه راځه دلته کښېنه". ما ورته نږدې پرتې چوکۍ خوا ته د کښېنستو اشاره وکړه. خپله هم پر يوه چوکۍ مخامخ ورته کښېنستم. زړهٔ کې مې وئيل چې دا بيا له کومه خوا راغله. ټول جوړ کار ئې خراب کړو.

"استاد جي! دا ستاسو دکان دی؟"

"نا، دا زما د ملګري او د ډېر لوی خطاط ځيګرخون دکان دی". ما رښتونی حال ځني پټ کړو او پوښتنه مې ځني وکړه. "تهٔ دلته څنګه؟".

"هسې تېرېدم په دې دکان کې مې پام شو نو را وګرځېدم". دا خبره ئې وکړه او شا وخوا ئې په دکان کې راځوړندو فنپارو ته وکتل.

"دا ستاسو فنپارې دلته څهٔ کوي؟". پوښتنه ئې رانه وکړه.

"دا، دا مې دغسې ځوړندې کړې دي". ما هم فنپارو ته وکتل او جواب مې ورکړو.

"ځيګرخون صاحب چېرې دی؟". بيا ئې رانه پوښتنه وکړه.

"هغه دې خدای وبخښي يو کال مخ کې وفات شو، دا دکان ئې ماته راپاته دی". جواب مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړو. دا ډېره پرېشانه شوه. لاندې ځمکې ته ئې کتل، بيا ناڅاپه ولاړه شوه "زه ځم پر ما ناوخته دی".

"لږ ساعت خو کښېنه، چای يا شربت خو وڅښه". زه هم ولاړ شوم او ستمې ورته وکړو.

"نا زه ځم، د خدای په امان". دا په روانېدو شوه چې زما د خُلې نه ناڅاپه دا خبره ووته چې "تهٔ نن سبا څهٔ کوې؟ يعنې څه کار روزګار دې پيدا کړی دی که نا؟".

"هو استاد جي، زهٔ په آرټ سينټر کي و انجونو ته خطاطي ښوونکې يم، ستا د دعا په برکت د خطاطي يو کتاب مي هم چاپ دی، د هغه ترون مي ستا په نامه کړی دی." راته ئې ووئيل.

"مبارک مبارک څهٔ نوم يي کتاب؟"

"خطِ نازنين". دې جواب راکړو.

په دې نوم اورېدو سره هک پک حيران شوم. د وجود وېښتان مي جګ جګ ودرېدل، فهميده زهٔ خپل خوا ته متوجه کړم او د تلو رخصت ئې راڅخه واخستی. "استاد جي زهٔ ولاړم د خدای په امان". ما هم په مړهٔ خُله ورته د "خدای په امان" ووئيلو. زهٔ حيران وم چې دا خو هغه د خطونو والا نازنينه ده. خپل نوم ئې بدل کړی دی لکه ما چې نوم بدل کړی دی. هلته فهميده ټوله لاره صرف په دې سوچ کي وه چې که ځيګرخون مړ دی نو ما ته خطونه چا ليکل؟ دا سي خو نهٔ دی چې منشي استاد راته ليکل؟ نا نا دا سي نهٔ شي کېدی، منشي استاد ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شریف دی، که هغه داسي کول غوښتنو به ئې پخوا لا کړي ؤ چي څه وخت زۀ د دۀ پنځه میاشتي شاګرده وم.

د هغې ورځي وروسته نۀ د نازنیني خط ځیګرخون ته راغی او نۀ د ځیګرخون خط و نازنیني ته. نازنینه که مئینه شوې وه نو صرف او صرف په هغه خطاطي مئینه شوې وه کومه خطاطي چي د دې د استاد و خطاطي ته سل فیصده ورته وه.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمچه

لــه ســهار راهیســې وږی تــږی د کــوټې ښــار پــه واټونــو ګرځېـدی. یـوه پیســه ئــې هـم د ځیــري او خیرونــو جـامو پـه یـوه جیب کي نـهٔ وه. غیـرت دې ځـي تـه رارسولی ؤ چي چاتـه ئـې د یـوې روپـۍ سـوال هـم نـهٔ کـاوه. اوس نـو لـوږې زور وربانـدې وکـړو او دې سـوچ پـه مخـه کـړو چـي د دې میـرات مـړي نـس د ډکېـدو څـه چـاره پکـار ده. پـه سـر پــک، لــوئ برېتونــه، ببــره ږیــره، د ټیــټ (ګــړدي) قــد خاونـد، لــوئ خیــرن واســکټ ئــې اغوســتی، د قمــیض بټنـان ئـې خـلاص، تیـز اسماني شنې جـامې ئـې پـه غـاړه، پـه خولـو لونـد غـوړ پـړ تنـدی نیـولی، چـوټې ئـې هـم یـوه شـکېدلې او یـوه تړلـې پـه پښـو، د سیټهـ مـوتي رام د ورو و ګـودام تـه مخـامخ ودرېـدی. اوس نـو وخـت د ماښـام ؤ. سیټهـ مـوتي رام پـه ګـودام کـي مخـامخ ناسـت پـه حسـاب کتــاب بوخــت ؤ. دی هــم و ګــودام تــه مخــامخ ولاړ ؤ او سیټهـ مـوتي رام تـه ئـې ځیر ځیـر کتـل. د سیټهـ مـوتي رام منشـي چـي یـو مسـلمان ؤ و سیټهـ تـه نـزدې ډېـر پـه ادب ولاړ ؤ، پـه دهٔ کي نظر شو. نا ببره ئې پر دهٔ ږغ کړو چي؛

څله دلته ولاړ ئې؟ څه ورک شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیټھـ هـم خپلـي سـترګي راپورتـه کـړې او د دهٔ پـه خوا ئې وکتل.

اسـد هـم وبرېـدی او د پـوډري غونـدي ئـې خپـل ځیګـر وګـراوه او د تـګ تکـل ئـې کـاوه چـي سیټھـ پـر بږغ کړو.

ودرېږه، دا واخله.

سیټھـ د لسـو روپـو یـو نـوټ و منشـي تـه ورکـړو چـي دې سـړي تـه ئـې ورکـړه. اسـد ودرېـدی چـي څـهٔ بـه راکوي.

منشـي راغـی او پـه قهـر لړلـي لهجـه کـي ئـې و اسد ته د لسو روپو نوټ ونیوو او ورته ئې ووئیل؛

آدا واخلـه، یـو خـولـه تاسـو نـهٔ یـو خـلاص، تولـه ورځ تاسـو یاسـت او خیـرات دی. د دې وئیلو سـره منشـي بېرتـه دننـه ګـودام تـه ولاړی او اسـد د لسـو روپـو نـوټ پـه مـټ کـي ټینـګ ونیـوو او یـوې خـوا تـه روان شـو. اوس نـو پـه دې لسـو روپـو څـه خـوړل پکـارؤ، روانؤ چـي پریـوه دکان ئې سترګي ولګېدلې چي پر لیکلي وو؛

(بمبئ بریانی، فی پلیٹ دس روپے)

زړه ئـې خوشـحاله شـو، روح ئـې تـازه شـو. چـي دکـان تـه ورنـزدې شـو نـو د بریـاني خـوږ بـوئ ئـې د سـپږمو د لاري و مغـزو تـه ولاړی. زر ورغـی پـه دکـان کـي پـر یـوه چـوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستی. یو لس کلن ماشوم ورته راغی او ورته ئې ووئیل؛

سنګل یا ڈبل؟

دۀ زر د لسو روپو نوټ ورته ونیوو، هغه چې د دۀ د لاسه نوټ واخستو نو نوټ د دۀ د لاس په خولو لوند شوی ؤ. دۀ ته ئې په تریو تندي وکتل او ورته ئې ووئیل چې؛

یه نہیں چلتا.

دغه لرم، ډېر وړی یم.

ماشوم بېرته وګرځېدی او ناره ئې کړه.

ایک سنګل.

لږ سات وروسته ئې د اوبو ډک جګ او یو ګلاس راوړو د دۀ په مخ کې ئې پر ټیبل کښېښودو. دۀ زر ګلاس د اوبو نه ډک کړو او په یوه ساه ئې ګلاس تش کړو، بیا ئې بل ګلاس ډک کړو او هغه ئې په یوه ساه تش کړو.

لس کلن ماشوم راغی د دۀ و مخ ته ئې د بریاني پلیټ کښېښودو چې ورسره دوې چمچې وې. دۀ فکر اوکړو چې دا یوه خو د خوراک چمچه ده نو دا بله بیا چې غابښونه لري د څۀ د پاره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربت او فاقو دې ځای ته رسولی ؤ چې د ځانه سره به لګیا ؤ خبرې به ئې کولې. د لږ سوچ کولو وروسته ئې ماشوم ته بږغ کړو، هغه راغی

جی اور کیا چاہیئے؟

یوه پوښتنه کوم. دا یوه چمچه خو د خوراک ده او دا بله غابښ لرونکې چمچه د څهٔ د پاره ده؟

یہ گوشت کیلئے ہے.

ګوشت؟

ہاں جی.

کوم دی ګوشت؟

بریانی میں ہے.

دهٔ زر د خوراک چمچه را واخسته او په بریانې کې ئې ووهله. لاندې یوه بېخې وړه د چرګ غاړه پکښې پرته وه. دهٔ چې ورته وکتل نو د ځانه سره ئې وخندل او دې چمچو ته ګویا شو.

های چمچو! تاسو هم څومره د کار یاست. چې قد مو غټ وي نو په لوئ دېګ کې کار ورکوی. چې قد مو برابر وي نو په کوچنې دېګ کښې. چې قد مو ووړ وي نو د خوراک د پاره یاست. چې قد مو زما غوندې بېخې کوچنی وي نو د چای په لړلو کې کار ورکوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو هم عجیبه یاست، اواره چمچه، غابن داره چمچه، جالۍ داره چمچه، واه، عجیبه نومونه او رنګونه لرئ. په کور کې بیا د زنانو په لاس کې او د نرانو پر سرو د یو لوی هتیهار په توګه استعمالېږئ. زما خو هېري سو است، تاسو خو انساني خصلت هم لرئ. د هر شتمن په ځنګ کې یاست، د افسرانو په ځنګ کښې، د ملایانو په ځنګ کښې، د سیاسي لیډرانو په ځنګ کښې، واه چمچو واه. لکه ځنګه چې هغه منشي د هندو سیټهه په ځنګ کې چمچه ؤ.

اسد و چمچو ته مخاطب د ځانه سره لګیا ؤ، چمچه ئې راواخسته او په بریاني ئې د نس دوزخ ډکول پیل کړو.

◯◯◯◯◯◯

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګمان

د هغــــې د ســــترګو مختــــه کـــرار کـــرار تیـــاره خورېـــده..... پښـــو ئـــې کـــار پـــرې ایښـــی ؤ.....وړې ســـترګي.....ګول غـــنم رنګـــې څهـــره ئـــې مـــړاوي کېدله..... د حسینې حسن وار په وار پیکه کېدی.

وینـــه..... تکـــه ســـرۀ وینه.....خنـــډه وینـــه..... کومـــه چـــې د هغـــې د مړونـــد څخـــه بتـــدریج روانـــه بهېدلـــه، پـــه وجـــه پـــر هغـــې کمـــزوري خـــوره کـــړې وه. زړۀ ئـــې ډوبېـــدی...... د نـــبض رفتـــار ئـــې وار پـــه وار کمېـــدی...... د کـــوټې د دروازې ګُنـــډي کومـــه چـــې لـــه دننـــه څخـــه بنـــده وه...... تـــه ئـــې ډېـــر پـــه مایوســـۍ کتـــل...... د کـــور ټـــول وګـــړي پـــه خپلـــو خپلـــو کوټـــو کـــې داســـې ننـــوتې وو...... لکـــه موږکـــان چـــې د پیشـــو د وېـــرې پـــه خپلـــو ســـوړو کـــې پټ شوي وي.

د حســـینې د لاس نـــبض پـــرې شـــوی ؤ..... هغـــې د خپـــل ژونـــد وروســـتۍ ســـاهوې اخســـتلې..... ســـاه ئـــې وار پـــه وار تنګېدلـــه.... او داســـې تنګېدلـــه تـــۀ بـــه وائـــې چـــې یـــو چا د ستوني نه نیولې ده.

د شـــپې یـــوولس بجـــې وې.... د کـــور ټـــول وګـــړي خپلـــو کوټـــو تـــه د ویدېـــدو د پـــاره تللـــي وو. پنځـــویښـــت کلنـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـنم رنګـې حسـینه کومـه چـې یـوه ډېـره هوښـیاره او نیکـه انجلۍ وه خپلـې انـا تـه دوا ورکـړه او خپلـې کـوټې تـه راغلـه. څنګـه چـې ئـې د کـوټې دروازه د ننـه څخـه ګُنـډي کـړه او د خپـل پلنـګ خـوا تـه را وګرځېـده ناڅاپـه د هغـې پښـه د یـو لـوی شـي سـره ولګېـده او دا ولاړه پـر مخـامخ پرتـه د شیشـو پـر ګلاډنـۍ ونښـته چـې لـه کبلـه ئـې بدبختانـه د لاس نـبض پرې شو.

لـومړی خـو هغـې فکـر وکـړی چـې دومـره خـوږ نـه دی، معمـولي پـرې دی، لاکـن کـرار کـرار د وینـې د زیـات بهېـدلو پـه وجـه د دې پـر سـترګو تیـاره خـوره شـوه..... ژبـه ئـې ګونګـه شـوه.... پښـو ئـې بالکـل کـار پرېښـودی..... دا پوهـ شـوه چـې د دې آخـري وخـت راغـی..... دې پـه زړه زړه کي وویل چي

"خلـک بـه وائـي چـې حسـینې خودکشـي کـړې ده.... زمـا د جنـازې لمونځ بـه هـم د وخـت ملایـان نـه ورکـوي.... پـر مـا بـه قسـما قسـم فتـوې لګېـږي.... زمـا مـور او پـلار بـه لـه شـرمه چاتـه مـخ نـه شـي ښـکاره کـوی.... زمـا ورونـه بـه د خلګـو پیغورونـه اوري...... زمـا ورېنـدارګاني بـه پـه خپـل پلرګنـۍ کـي پـر مـا خبـري جـوړوي.... لاکـن زمـا خدایـه! تـه ښـه خبـر ئـې چـې مـا خودکشـي نـه ده کـړې". دا ئـې پـه زړه کـي وویـل، کلمـه ئې تېره کړه او سترګې ئې پټې کړې.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلېږي؟ او که بیا حاصل شي نو هغه ته موږ عشق وئیلی شو که نهٔ؟

ریاض چې یو ډېر ښکلی ځوان، ښه تعلیم یافته، جګ نری، د مور او پلار د سترګو تور او د پنځو ورونړو تر ټولو کشر نازولی ورور ؤ. یوه خور ئې درلوده چې هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته وادهٔ کړې وه.

کله چې ریاض د ثوارلسم ډګری تر لاسه کړه نو په یوې پراوئیویټ کمپنۍ کې فیلډ آفسر ولګېدی. خپل د قابلیت له لاري ورځ تر بله د ترقۍ په خوا روان ؤ. کله به کراچي کله به اسلام آباد او کله به د مري غوندي ښکلې سیمه کې د ورکشاپ د پاره د کمپنۍ د خوا لېږل کېدی.

کمپنۍ چې وکتل چې ریاض ډېر محنتي او قابل ځوان دی نو ئې د کمپنۍ فنانس (مالیات) آفسر پر چوکۍ کښېنوی. د ټولي کمپنۍ کهاته د دهٔ په لاس کې وه، د ټول تور او سپین مالک ؤ، کمپنۍ هم ورځ په ورځ ترقي کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ د کمپنۍ جي، ایم (جنرل منېجر) دی خپل دوتر ته را وغوښتی، دۀ ته ووئیل چې "نن نن به تاسو لاهور ته روانېږئ، دا ستاسو ټکټ دی، هلته په لاهور کې ستاسو د استوګنې په یوه ډېر ښه هوټل کې بندوبست شوی دی، سبا ستاسو د مسټر انور سره ما میټنګ فکس کړی دی، هادا فائل واخله، اوس اوس به ئې سټډي کړې، په دې فائل کې هغۀ ټول ډیټېل دي چې د کوم به تاسو په میټنګ کې ډسکس کول وي".

"ضرور سر، تاسو بې فکره شئ". ریاض فائل او لفافه ځنې واخستله او خپل کیبن ته ځنې روان شو.

ماز دیګر ریاض د کوټې ائیرپورټ ته د دوتر په ګاډۍ کې ولاړی. په جهاز کې کښېنستی او د دوو ساعتو سفر کولو وروسته لاهور ته ورسېدی. ګاډۍ تیاره ورته راغلې وه، دی ئې سیدها خپل ټاکلي هوټل ته ورسوی. هلته خپلې کمرې ته ولاړی. د لږ آرام کولو وروسته ئې کمرې ته ډوډۍ را وغوښتله. د ډوډۍ خوړلو وروسته ئې د میټنګ فائل را واخستی، ښه ئې سټډي کړی. ګهړۍ ته چې ئې وکتلې نو د شپې یوه بجه شوې وه. فائل ئې د څنګ پر ټیبل کښېښوو‌ی او ویده شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار چې را پورته شو نو ئې ځان تیار کړی. ناشته ئې په خپله کمره کې وکړه او د میټنګ په خوا روان شو. د میټنګ ځای هوټل ته نږدې ؤ. د پرون ماخوستن ګاډی ورته راغلې وه. دی ئې د میټنګ ځای ته ورسوی. نیمه ورځ ئې په میټنګ کې تېره کړه. میټنګ ئې ښه کامیاب شو. د هغه ځای چې را ووتی نو ئې په فکر کې د یوه ملګري دا خبري راغلې چې لاهور د حسن ښار دی. په لاهور کې حسن پرېمانه دی. چې څه دي زړۀ غواړي هغه پیدا کېږي په کښې. د ښائستو او تنکیو انجونو کمې نشته. ډېرو خلګو دا تنکۍ غوټۍ حاصلي کړي دي او خپل ټول ژوند ئې ورسره تېر کړی دی. ډېرو خلګو بیا په لږو پیسو صرف د سات تېري د پاره د دې تنکیو غوټیو خوند اخستی دی.

ریاض اول ځل لاهور ته راغلی ؤ. د حسن و لیدلو ته لېواله شو. زړۀ ئې وغوښت چې د سات تېري د پاره نۀ بلکې که دي د ژوند ملګرتیا د پاره د حسن په بازار کې یوه حسینه تر لاسه کړه نو به دي ژوند هوسا شي.

په ګاډي کې کښېنستی، د ګاډي ډرائیور ته ئې ووئیل چې "مینار پاکستان ته درځه". هغه هم دی مینار پاکستان ته بوتلی. هلته د مینار پاکستان په سبزه زار کې وګرځېدی. هیڅ یو داسې حسن ئې په نظر نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دهٔ د زړهٔ تسکین ئې کړی وای. بیا راغی پر یو بینچ کښېنستی. د لارې په آبله خوا مخامخ پر بینچ یوه ښځه ناسته وه. د ریاض چې په کې پام شو نو ښځه ورته لږ غوندې پریشانه ښکاره شوه. چې ښه په غور ئې ورته وکتل نو په څهره کې ئې سترګې ښخې شوې. ډېره ښائسته وه. د حسن یوه مجسمه وه. غټې غټې توري سترګې، تک تور وېښتان، تک سرهٔ لاکن لږ پنډه شونډان. ریاض د دې ښځې په حسن کې لاهو شو، ولاړی وربانديې عاشق شو. ریاض د ښځې په حسن کې لاهو ؤ چې د ښځې هم په ریاض کې پام شو نو د لږ ساعت وروسته د خپل بینچ څخه را ولاړه شوه او د ریاض د بینچ په خوا را روانه شوه.

کله چې دا را روانه وه نو ریاض د دې په تک او وجود کې پام شو. په یو داسې انداز کې را روانه وه چې د سړي د وجود ټول وېښتان ورته جګ درېدل. په ډېر نزاکت، په سرو شونډو مسکۍ راغله د ریاض په څنګ کې پر بینچ کښېنستله.

"اسلام علیکم" چې څنګه کښېنسته نو ئې ریاض ته سلام وکړو.

"وعلیکم" ریاض په حیرانۍ کې نیم جواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہیں؟" ښځي په مسکي شونډو په اردو ژبه پوښتنه ځني وکړه او تکرۍ ئې لږ د خپل ګرېوان نه لېرې کړو.

رياض چي د دې ګرېوان ته وکتل چي د قميض غاړه ئې ډېره لويه وه، تکه سپينه لکه شيدې نيمه سينه ئې ښکاره کېده. د رياض ژبه ګونګه شوه.

"میں نے آپ سے پوچھا کہ آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہو؟" ښځي دا ځل په داسي انداز کي ځني وپوښتل چي د رياض د وجود ټول وېښته جګ ودرېدل. ښځي په يوه ګوته د خپلو وېښتو سره لوبي کول پيل کړو او دا بل لاس ئې د رياض په ځنګانه کښېښودی.

د رياض په وجود کي لکه کرنټ چي پيدا شي داسي کېفيت خور شو. پر تندي ئې د خولې څاڅکي ښکاره شوې، د سترګو رپ ئې لا ورک شو.

ښځي ورته په ځنګانه يوه چونډک ورکړه.

رياض زر بيدار شو، ښځي ورته وويل چي "میرے ساتھ چلوگے یا اپنے ساتھ لے جاوگے؟".

رياض اوس لږ قدرې بيدار شوی ؤ. ځان ئې سره سم کړو، خپل حواس ئې په قابو کي کړل او ورته ئې ووئيل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مـا چـي کلـه تـهٔ ولیـدلې نـو پـه اول نظـر کـي دربانـدي عاشق شـوم. ستا تـر راتـګ پـوري مـا تـهٔ پـه خپـل تصـور کـي حاصـله کـړې هـم وې، مـا تـهٔ خپلـه دنیـا هـم ګرځـولې وې، مـا سـتا رنګـه ښائسـته چرتـه پـه ژونـد هـم نـهٔ وه لیـدلې، واه، د قـدرت څـومره ښائسـته تخلیـق ئـې. خـو افسـوس چـي تـا څـوک نـهٔ شي حاصـلولای. سـتا سره عشـق لا حاصـل عشـق دی. زهٔ شـاید د دنیـا واحـد کـس یـم چـي د لـږو سـاعتو د پـاره سـتا ربنـتونی عاشـق شـوم. لاکـن زهٔ دعـا کـوم چـي زمـا رنګـه دي بـل څـوک دا سـتا پـه شـان ښائست باندي عاشق نهٔ شي".

"وه کیوں؟" ښځي په حیرانتیا کي ځني وپوښتل.

"زما په خیال چي په پښتو پوهېږې؟"

" ہاں میں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانو سے ہے"

ښځي په جواب کي راته ووئیل.

" اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" ښځي وپوښتل.

"هغـه پـه دې چـي تـهٔ پـه بنـي آدم کـي لا حاصـل بشـر ئـې. د نرانـو و جنسـي جـذباتو تـه تسـکین خـو بخښـلی شـې، لاکـن و نـر تـه خپـل ټـول ژونـد او وراثـت نـهٔ شـې ورکولای".

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبته

شاله چي څنګه د دلبر و دکان ته ننوته نو د دلبر پر مخ د خوشحالۍ وړانګې ښکاره شوې. شاله راغله په دکان کي پر یوه پرته چوکۍ کښېنسته. پنځویښت کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسي چي هر څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مئین ؤ، خو صرف د شاله پر ښائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ ورته په چوکۍ ناسته وه، تکری ئې په سرؤ خو نیم، نیغ نیغ ئې دلبر ته کتل چي دا وخت و دوو ښځو ته ئې کپړې (رختونه) ور ښکاره کول. تر اوسه شاله هیڅ یوه خبره نهٔ وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته دواړو ښځو دلبر ته روپۍ ورکړې، دلبر کپړې ورته په یوه کڅوړه کي واچولې او ښځې د دکان نه ووتې. شاله زر را ولاړه شوه د چوکۍ نه دلبر ته نږدې پر یینچ کښېنسته. دلبر هم راغی د شاله په څنګ کي کښېنستی، هغه هم دومره نږدې چي د شاله د وږې سره ئې وږه لګېدله. شاله لږ وځکېدله. "دا دومره ورځې چېري وې ظالمي، خو په انتظار انتظار دي ویلي کړم". دلبر ورته په مینه او ګیله منه لهجه کي وو ئیل.

"زهٔ هم دغه غواړم چي زما په انتظار کي ویلي شې". شاله هم په نخرو کي ورته وو ئیلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا خو ښه ده، خپل عاشق ښه کړه، ته ئې زوروره ئې، ته ئې د هر څه کولو اختیار لرې". دلبر په جواب کې ورته ووئیل.

"په را روانه جمعه زما د ورو واده دی، یو دوې ښې ډ کې جوړې را ښکاره کړه".

دلبر ولاړ شو، د شلف نه ئې درې څلور جوړې کپړې را واخستې چې بېخي ښائستې او ګرانې معلومېدې.

"دا خو ډېرې ښائستې جوړې دي، په څو دي؟". شاله پر کپړو لاس تېر کړی او ځنې وې پوښتل.

"ستا د پاره دا قیمت نه ئې لري، ترتا جار دا جوړې". دلبر په جواب کې ورته ووئیل، د شاله فکر په جوړو کې ؤ خو د دلبر سترګې او فکر د شاله په وجود کې ؤ. شاله غلې وه، دلبر پوهـ شو چې ګوا نن دي کار جوړ دی، راځه یو وار ئې ښکله کړه.

"شاله!" نن خو مې ارمان را پوره کړه"

"کوم ارمان؟"

دلبر راغی په څنګ کې ییا ورته کښېنستی، وړه ئې د شاله د وږې سره لګېدله، شاله خاص باک نه په کې ووهی، "یو وار دي ښکلول غواړم". دلبر په داسې انداز کې ورته ووئیل چې شاله لړ وډاره شوه زر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېږ ځنې لېږي شوه. "دلته؟...یا دلته نهٔ... بلکې اوس نهٔ، بل وخت."

"بیا کله؟... هر وخت مې لکه کټو پر اور خوټکوې."

د لېږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووئیل" د وادهٔ په ورځ."

"قول دی... بیا خو به انکار نهٔ کوې؟" دلبر ځني وپوښتل.

"زهٔ ټوله تر تا قربان زما جانانه... خو اوس او دلته نهٔ." شاله په جواب کي ورته ووئیل.

"نو بیا چېري به سره وینو؟" دلبر زر ځني وپوښتل او په داسي انداز کي ئې ځني وپوښتل لکه سم د لاسه دي سبا جمعه شي.

"د وادهٔ په ورځ کله چي دوی پر ورا (جنج) ولاړ شي نو به زهٔ دلته راشم، بیا چي چېري ستا خوښه وه هلته به ولاړ شو خو صرف د دوو ګهنټو د پاره." شاله په مسکي کي جواب ورکړو او د تلو د پاره ولاړه شوه. دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامې ئې ورته په یوه کڅوړه کي واچولې او رخصت ئې کړه.

د جمعې ورځ شوه.... ماسپښین ورا تیاره شوه.... شاله د ناخوبۍ او ستړیا بهانه وکړه په ورا کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلو څخه پاتـه شـوه.... څنګـه چـي ورا ولاړه نـو شـاله زر زر ټکـری پـه سـر کـړی، د کـوره ووتـه او نـږدې د ښـځو د جـامو مارکيـټ تـه ولاړه. دلبـر ورتـه پـه انتظـار ؤ..... څنګه چي شاله دکان ته راغله نو دلبر پـه ګيلـه منـه لهجـه کي ځني وپوښتل."څومره ځنډ دي وکړو؟"

"ورا وځنډېلــه، زۀ خــو لــه وختــه لا تيــاره وم."

جواب ئې ورکړو او راغله پر يوه چوکۍ کښېنسته.

"د کښېنسـتو وخـت نـۀ لـرو، ځـه چـي ځـو." دلبـر ورته په ولاړه ولاړه ووئيل او د تلو اشاره ئې ورته وکړه.

"چېري ځو؟"

"مـا ديـوه ملګـري څخـه ګـاډی راوسـتلې ده، ځـو چکر وهو بېرته زر راځو."

"داسي نۀ چي ناوخته شي؟"

"نـۀ ناوختـه کېـږي، زر راځـو، تـۀ درځـه." دلبـر د تاذيلي په انداز کي ورته ووئيل.

"خـو دلـې بـه مجلـس وکـړو، د دبانـدي تلـو څـه ضرورت دی؟". شاله ورته ووئيل.

"تـا لـه مـا سـره قـول کـړی ؤ، اوس ګـوره بـې قـولي مۀ کوه". دلبر په ګيله منه لهجه کي ورته ووئيل.

شـاله لـږ سـوچ وکـړو، بيـا ئـې يـوه سـړه اسـوېلي وکړه او ولاړه شوه"درځه، خو ګوره زر به راځو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلبر هم خوشحاله شو، د خُلې نه ئې ووتل "خود، خود، ستا حکم په سر سترګو."

شاله ته ئې ووئیل چې "ته اول دروازه، د مارکیټ دباندې یوه سپینه ګاډۍ ولاړه ده، د هغې سره ودرېږه، زهٔ دکان بندوم درپسې درځم."

شاله هم "سمه ده" ورته ووئیل، مخ ئې په ټکري کې بنه پټ کړی او ووتله ولاړه د مارکیټ دباندې د یوې سپینې ګاډۍ سره ودرېده. لږ ساعت پس دلبر هم راغی. دواړه په ګاډۍ کې کښېنستل. شاله د دلبر سره څنګ کې مخ سیټ کې کښېنسته. دواړو د مینې د راز و نیاز خبرې کولې. لږ ساعت پس ګاډۍ د په یوه سرمایه داره علاقه کې د یوې بنګلې مخته ودرېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کې وپوښتل. "دا موږ چېرې راغلو، دا د چا کور دی؟"

"دا مې د یوه ملګري کور دی، هغه اسلام آباد ته تللی دی، بنګله ئې خالي ده چابي ئې ماته راکړې ده." دلبر د دې جواب سره د ګاډۍ نه شېوه شو. د جیب نه ئې چابي را وایستله او د بنګلې دروازه ئې په خلاصه کړه. بېرته راغی ګاډۍ ئې ننباسله. د ګاډۍ نه شېوه شو ولاړی دروازه ئې بېرته بنده کړه. شاله لا هغسې په ګاډۍ کې لږ فکرمنده ناسته وه. دلبر راغی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاله د خوا د ګاډۍ دروازه ئې خلاصه کړه "بې غمه راځه، څوک نشته، صرف ما او تا يو." دواړه دننه ولاړل، په تېي وي لانچ کي پر يوه صوفه سره کښېنستل، شاله لږ خوف اخستې وه، دلبر پوهـ شو چې شاله خوفزده ده نو ئې زرد چای او جوس پوښتنه وکړه. شاله د جوس فرمائش وکړو. دلبر ولاړ شو د پخلنځي (کيچن) خوا ته ولاړی. شاله غټ ټکری له ځانه لېري کړو او په غاړه کي ئې پروت نری ټکری ئې په سر کړو. په نوي جامو کي ډېره زياته ښائسته ښکارېده. هسي هم ډېره ښائسته وه. دلبر هم د وو ګلاسونو جوسانو سره راغی. څنګه چې ئې پر شاله سترګي ولګېدې نو ئې د بدن ټول وېښتان جګ جګ ودرېدل. وې وئيل "شاله تۀ په دې جامو کي ډېره ښائسته ښکارې".

"د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسکي شونډو د دلبر د تحفې تعريف وکړو. "دا جوسان دې له کومه کړو؟" شاله د جوس ګلاس د دلبر څخه ونيوی او ځني وې پوښتل.

"ملګري مې راته وئيلي وو چې فريج د هر څه خوراکي او څښاکي شيانو څخه ډک دی".

"شاله!"

"هن"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خپل قول خو دي په ياد دی"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانه انداز کي جواب ورکړی. دلبر د جوس ګلاس په لاس کي پر صوفه باندي نور هم شاله ته ورنږدې شو. دومره ورنږدې شو چي ورېه ئې د شاله د ورېې سره جنګېدله. شاله هم د جوس يو غوړپ (ګوټ) وکړو. دلبر نېغ نېغ د شاله مخ ته کتل، يو لاس ئې د شاله په غاړه کي وروا چوی په دا بل لاس کي ئې د جوس ګلاس ؤ. شاله د جوس بل غوړپ هم وکړو. دا سي ئې نيم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر تر اوسه يو غوړپ جوس هم نهٔ ؤ څښلی. دلبر و شاله ته نور ورنږدې شو، د شاله پر سرو نريو شونډو باندي ئې خپل په برېتو کي پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود ډهيله غوندي کړو او د دلبر په وجود کي ئې يو ناديده حرارت پيدا کړو. دا عمل څو ځلي تکرار شو، دې ځلي د دواړو شونډې يو د بل سره پيوست شوې، د دلبر لاس د شاله پر سينو وموښتی او د شاله سترګي چي سرې بخوني اوښتي وې به يو وار بندي او بيا خلاصي شوې.

د دلبر حال اوس داسي ؤ چي بالکل د ټينګېدو وتلی ؤ. نرينه شهوت ئې په واک کي نهٔ ؤ. د دواړو شونډې او وجود ونه يو د بل سره پيوست وو. شاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپل سود کې نهٔ وه، هغه مکمله د دلبر په غېږ کې لکه یوه لوبته پرته وه. د دلبر لاسونه او شونډې دواړه د شاله د وجود په مېنلو او څېښلو کې پوره پوره سرګرم عمل وو. حتی چې کوم ارمان د دلبر ؤ هغه پوره شو، د خولو ډک پک یوې خوا ته پر صوفه پرېوتی، پورته ئې چت ته رډ رډ کتل او غټې غټې ساهوې ئې اخستې.د دهٔ ارمان د شاله د رضا بغېره پوره شو. ولې چې شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه. هغه یوه لوبته وه چې دا وخت د لبر د لوبو تسکین ئې کاوی. کله چې د دلبر شهوت ښه سوړ شو نو شاله ئې وښوروله، هغې ته ئې بږغونه وکړل لاکن د شاله د خُلې هیڅ بږغ نهٔ راوتو، دلبر پوهـ شو چې په شربت کې رانه د نشې دوا زیاته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کې راشي. لاکن هغه لږ ساعت تر نیمې شپې ورسېدی. دلبر ډېرې هڅې وکړې چې شاله په سود کې راولي، خو شاله په سود کې نهٔ راغله، هغه به ولې په سود کې راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، د یوې لوبتې په شان چې نهٔ خندېدی شي، نهٔ ژړېدی شي، نهٔ بږغېدی شي، نهٔ اورېدی شي، نهٔ ګرځېدی شي او نهٔ کښېنستی شي. بس پرته وې د ماشومانو په غېږ کې. هغه که هر څه باندې کوې کولای ئې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلبر پوهـ شو چي شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. اوس لار ځني ورکه وه، هر څه سوچ چي ئې وکړو خو په یوه نتیجه نهٔ رسېدی. په ډېره پرېشانۍ کي ئې پر ځان لعنتونه وئیل، خپل د سر وېښتان ئې شکول خو هیڅ فائده ئې نهٔ وه.

ناڅاپه ئې په دماغ کي یو شیطاني خیال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د ګاډۍ په ډیکۍ کي واچوی، و بنګلې ته نږدې د غرهٔ په خوا ئې ګاډۍ روانه کړه. هلته ئې په یوه ژوره کنده کي د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاذیله د هغه ځای نه د ښار نما خپلي علاقې خوا ته راغی.

څو ورځي تېري شوې، د یوه شپانه په اطلاع د شاله وروڼو د پولیس په مدد په هغه ژوره کنده کي د شاله په وینو لړلي شلېدلي جامې او سینډل وموندل. ټول وجود ئې د غرو ګیدړانو او چغالانو خوړلی وُ. اوس د شاله وجود هغه لوبته هم نهٔ وُ پاته. د جامو او سینډلو په مدد سره د کور خلګو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړۍ او څو نور هډونه ئې په یوه بوجۍ کي واچول را ئې وړل کلي ته. بیا ئې د کلي په هدیره کي دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کي تر ډېرو ورځو د ښځو له خوا د غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خــورې وې، خلــګ تلــل راتلــل، دعاګــانې پســې کيــدې، ځوانـان لګيـا وو دعـا تـه راغلـو خلګـو خدمتونـه ئـې کـول، دلبــر هــم لګيــا ؤ و راغلــو خلګــو تــه ئــې يــخ يــخ شــربت ورکولو او د خلګو تنده ئې ورماتوله.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرمه ګلۍ   زړګی علیخېل

نخښه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمۍ په غونډه پښه کې د مردار زخم په وجه د کینسر جراثیم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. ګني دا جراثیم به پورته په ټول وجود کې خور شي. شمۍ له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کې داخله وه. د غړي د زخم د خرابېدو په وجه د هغې ټوله پښه سر تر پایه پړسېدلې او تکه شنه اوښتې وه. حالانکې په سر سر کې دا یو معمولي زخم ؤ. داسې زخمونه اکثره زر جوړ شي او داغ ئې هم ولاړ شي. لاکن د شمۍ بدبختي وه که د هغې د شوګر ناروغي وه چې معمولي زخم ئې په یو نۀ جوړېدو نکې ناسور بدل شو.

خان اکبر چې د شمۍ خاوند ؤ نۀ پوهېدی چې دا زخم د شمۍ پر غړي څنګه جوړ شو. دوی له کوټې څخه دوې هفتې مخ کې لاهور ته د شمۍ د علاج د پاره راغلي وو. د کوټې ډاکټرانو و شمۍ ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کینسر هسپتال لاهور ته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمۍ چې د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د وادۀ پنځلس کاله تېر کړي وو، ځلوښت کلنه چاغه، غنم رنګې او د جګ قد خاونده ښځه وه. یو زوی لس کلن، دوې لوڼې اتۀ او شپږ کلنې ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۇ. د لارۍ ډرائیورۇ نو پر کور به ډېر کم ۇ. په دوو هفتو کي به یوه یا دوې شپې کورته راغی، بیا به نوري ورځي د ملک په بېلا بېلو سیمو کي به ئې د مسافرۍ شپې سبا کولې.

د خان اکبر یو ځوان، جره، دېرش کلن ګاونډی لطیف چي د خان اکبر په غیر موجودګۍ کي د دهٔ د کور د باندي ضروریات به ئې ور پوره کول، د شمۍ سره ئې ښه ناسته پاسته جوړه کړې وه. ښه سرکاري نوکري ئې درلوده، ښې پیسې ورسره وې، هر وخت به ښه تیار ګرځېدی. لطیف د خان اکبر په مخ کي کوچنی را لوی شوی ۇ، پر لطیف ئې ډېر اعتماد او باورۇ، لطیف به هم د خان اکبر ډېر عزت کاوه.

شمۍ چي له ډېره موده ئې د لطیف سره په زړهٔ زړهٔ کي په شدت سره مینه درلوده او په خُله ئې ورته نهٔ شو وئیلای یوه ورځ چي خان اکبر په مسافرۍ تللی ۇ لطیف د حال احوال د پاره د خان اکبر کورته راغی. ماشومان ټول سکول ته تللي وو، شمۍ په کور کي یوازي وه، داسي نهٔ چي دا د لطیف اول ځل ۇ چي شمۍ په کور کي یوازي وي او دی دي راشي. خو نن شمۍ ورته ځان ښه سینګار کړی ۇ، لطیف ئې په خپله کوټه کي پر پلنګ کښېنوی، دا ورسره په څنګ کي کښېنسته، لطیف ته ئې په مینه ځېر ځېر کتل، لطیف اول خو سم نهٔ پوهېدی او لږ وار خطا غوندي ۇ لاکن لږ ساعت وروسته ئې سر خلاص شو چي د شمۍ څهٔ اراده ده. شمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته د خپلي ميني اظهار وکړی او لطيف هم د خپل هوس د سړېدو د پاره "هو" وکړه.

لطيف جره ځوان، وينه ئې توده او شمې تجربه کاره.

دواړه په مينه کي دومره غرق ول چي شمې خپل ټول وجود و لطيف ته ورسپارلی ؤ او لطيف د شمې د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق ګڼلی ؤ. لطيف د تُندي ځوانې په جوش کي د شمې پر چاغ او لوڅ غړي خُله کښېوده او دومره په شدت سره ئې غاښ پر ولګوی چي د شمې د خُلې نه د درد د شدت په وجه يوه داسي چغه ووته لکه يو څوک چي بل کس په چاړه ووهي.

شمې لطيف يوې خوا ته پوري وهی، کښېنسته او خپل غړي ته ئې په ځير وکتل، پر غړي ئې د وينو د څاڅکي په شان تک سرۀ، د غاښو نښانونه ول، شمې په ګيله منه او ژړغوني انداز کي لطيف ته ووئيل. "ولي ظالمه! داسي څوک کوي؟"

لطيف په مسکي کي ورته جواب ورکړو چي "دا زما د ميني نخښه ده، دا به تر مرګه ستا پر غړي وي."

په دا بله ورځ د شمې د پښې د پړېکولو نښه وټاکل شوه. د شپې د پښې د درد د شدت په وجه شمې پور پرېکړی او د لطيف د ميني نخښه ئې د تل د پاره د ځان سره ګور ته يووړه.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلن

ما چې د هغهٔ ستر ګي ولیدلې نو وډارشوم. تکې سرې، پړسېدلي، اوږده اوږده برېتونه، وېښتان ئې هم له اندازې اوږده وو. په لاس ئې د ګهړۍ پر ځای رنګارنګ سپنسي راتاو کړي وو، یوه پانچه (پائڅه) ئې کښته او دا بله ئې پورته وه، څادر لې په وږه او زیات په ځمکه پروت، سګریټ په لاس کښي، د ګرېوان تڼۍ ئې خلاصي، په غاړه کي ئې لاکټان ځوړند، ببره سینه، په غوږ کي ئې د لمر ګل تومبلی زما مخي ته راغی لکه دی چي د دې علاقې، کلي شوده (بدمعاش) وي.

"څوک ئې او دلته څهٔ کوې؟" دې شوده رانه په داسي انداز کي پوښتنه وکړه لکه، تهٔ وائې دی به د پښتو فلمانو هیرو وي.

"زهٔ دلته د یو ملګري کورته روان یم". ما ورته ښه په شرافت او اخلاق جواب ورکړو.

"ځهٔ چي بیا دي دلته ونهٔ وینم، ګنې "هاهاهاهاها". د لاس د ګوتو نه ئې توپنکچه جوړه کړه، ښه په رعب داره آواز او کړس کړس خندا ئې راته وویل، ناڅاپه ئې په یو ډېر ښکلي کم عمر هلک ستر ګي ولګېدې، ماته ئې وویل چي " زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو راغی ګنې نن به تهٔ راڅخه ژوندی نهٔ وای تللی، هاهاهاهاها " دا ئې ووئیل او د هغه ښکلي کم عمر هلک په خوا روان شو.

زهٔ هم د ملګري کورته روان شوم او د ځان سره مې فکر وکړو چې دا بیا څهٔ بلا ؤ؟ دا څنګه حرکت ئې وکړو. خو خیر، زهٔ د ګل خان کورته ورسېدم هغه سره مې علیک سلیک وکړو او ورسره په حجره کې کښېنستم. د ډوډۍ خوړلو په وخت راته یاد شو چې تاخو یو هیرو په لاره لیدلی ؤ.

"یاره ګل خانه! دلته په لاره کې مې یو ځوان ولیدو، سم د ځانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو هیرو، ویلن) جوړ کړئ ؤ. ماته ئې ووئیل چې چېري ځې؟ ما جواب ورکړو چې د ملګري کورته. نو په ښه بارعب انداز کې ئې راته ووئیل چې ځهٔ، بیا دي دلته ونهٔ وینم، خدای دي د هغه تنکي ښکلي هلک سره ښه وکړي، که هغه هلته نهٔ وای ښکاره شوای نو خدای خبر چې دې ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چې خبره پوره کوله نو ګل خان په کړس وخندل، زهٔ ئې حیران کړم چې دا ولې خاندي؟ خو بیرته ئې زر د خُلې او د څهرې نه خندا او د خندا آثار داسې ورک شول لکه د کوچ نه چې وېښته وباسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یاره زړګیه! دا هیرو نهٔ دی، خو د هیرو ګیري په وجه ئې خپله مور مړهٔ کړه.

"مور مړهٔ کړه؟" زهٔ ئې هک پک حیران کړم.

"هو، مور".

"څنګه؟"

"هغه داسې چې د ې ځوان د پښتو فلمونو ډېر کتل، بیا یو ورځ دهٔ یو داسې فلم او کتو چې په هغه کې هیرو خپله مور مړهٔ کړي. دا خبره وه چې دا ځوان کله کورته راغی نو مور ئې کتغ نهٔ ؤ پخ کړی، پخوو به ئې څنګه؟ د پیسو درک نهٔ ؤ، ځوان زوی ئې ټوله ورځ په سینماګانو کې ورک ؤ، ښکلو تنکیو هلکوانو پسې به ټوله ورځ ګرځېدو. خبره دومره وه چې دې ځوان دوه ډزه (مرمۍ) خپله مور وویشته. څو ورځې ورک ؤ، خو بیا بېرته را پیدا شو، خېل او خپلوان هیڅ نهٔ ورته وائي. اوس ئې دماغ کار نهٔ کوي، که کوي نو صرف داسې چې دی هیرو دی او هر یو انسان ورته ویلن ښکاري. چېرته چې یو ښکلی هلک ووینې نو ورپسې شي. د کلي د ماشومانو ښه سات په تېر دی".

ګل خان چې دا کیسه راته وکړه نو د وجود ټول وېښتان مې جګ ودرېدل، ما ورته وئیل چې "دا خو هیرو نهٔ دی، دا خو ویلن دی. که تاسو هیرو ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه کلی   زړکی علیخېل

وایاست نو دا تاسو د هغې سپین سري سره بد کوئ کومه چې د دهٔ غوندي بې غیرت انسان د لاسه له دې دنیا نه ولاړه."

○○○○○○

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library